

Písňe spiritistické původu médiijního

Tento zpěvníček, inspirovaný sbírkou Karla Sezemského, sestavili Ivan Šolc, Jan Klimeš, Václav Buriánek a další.

Jeho smysl je ukázat na lidových písňích, jak čisté, věrné a hluboké bylo křesťanské cítění našich podhorských předků. To už nebyla jen víra, ale jistota, která jim pomáhala překonat i nevýslovnou bídu. - Kéž po tomto nebeském daru víry zatouží i mladá generace.
autoři

1. Naše hory (předzpěv)

Na horách velebných,
tam bývá všechno tišší
nad hlavou blankyt průzračný,
že cítíš jak by nad mračny
Bůh věčný byl ti bližší.

Na horách velebných
tam někdy vše je v mraku,
pak vítr kolem zahýká
jak zlý d'as když se potýká
s andělem ve oblaku.

Na horách velebných
se písňe nové rodí,
zde v blesku , jasu hromovém
je mocná píseň domovem
jež národ k činu budí.

Na horách velebných
tam slyšíš předků hlasy.
Vpřed za Kristem nás volají

s láskou nám ruku podají
k věčnosti nad nebesy.

Na horách velebných,
zda slyšíš zvonů hlasy?
To zvoní k jitřní Čechům všem
by opět slavná česká zem
zářila bleskem spásy.

2. Tam k výšinám

Tam k výšinám, tam k výšinám, tam k výšinám,
tam cesta vede, já ji znám.

Tam můžeš být (3x),
stačí jen věřit, chtít a jít.

Tam cíl je náš (3x),
tak velí Ježíš, Pán a Král.

3. Tam na horách

Tam na horách,
tam ptáčci libě pějí a zvonky vyzvánějí.
Tam na horách, tam boly ustupují
Tam na horách, tam bývám rád.

Tam k nebesům,
kde pokojem jen dýše Kristova lásky říše.
Tam k nebesům, kam duch můj stoupá tiše,
tam k nebesům, tam hledím rád.

Tam k nebesům,
kamž vracejí se z boje Kristovy věrné voje.
Tam k nebesům, v dědičné vlasti svoje,
tam k nebesům, tam hledím rád.

Tam na horách,
kde svěží vánky vanou, kapičky rosy tanou.
Tam na horách, kde slzy lásky kanou,
tam na horách, tam bývám rád.

4. Zastav se bratře můj

Zastav se bratře můj!
Kam tolik pospícháš?
Kde cesty tvé je cíl?
To ve svém srdci zvaž!
Jdeš tam, kde čeká nás
již zástup veliký,
tam, kde Pán uvítá
znavené poutníky.

5. Úzkou cestu znám

Úzkou cestu znám, nejdeš po ní sám,
víš, že cíl svůj má, život rozdává.
Vede do země, která z milosti se nám otvírá,
Pán ti lásku dá.
Neboj se jít tou úzkou cestou,
přes pouště, skály, až za Jordán.
Vždyť nejdeš sám, tisíce jdou s námi
a zástup předchází Pán Ježíš sám.

6. Zavzni píseň písňím v sboru

Zavzni píseň písňím v sboru,
v jeden hlahol vše se zve.
Celý svět ať v jednom chóru
vyzpívá již žaly své!

Zavzni píseň hymnou lásky,

oblaž lidstvo všeliké!
Sobství přervi steré pásky,
divy vytvoř veliké!

Zavzni píseň čistou pravdou,
ozař mysl, rozum všech!
Tmářům všem buď mocnou hradbou,
do tmy bludu blesku šleh!

Zavzni píseň kol dokola,
ať tvůj hlahol všude zní!
Nechť ti nikdo neodolá,
vše ať písni hlaholí.

Pak zde bude blaze dlíti,
sbor andělů přiletí,
nový život v světě vznítí,
zem tu v nebe posvětití.

7. Poutníčkové, kam kráčíte?

Poutníčkové, kam kráčíte,
v ruce hůl a proč ten spěch?
Kázalť Pán a my poslušně
vydali jsem se v tento běh.
Přes hory a širé pláně
putujem do města Páně,
putujem do města Páně,
tam do lepších krajů těch.

Málo vás, i což nedbáte
přístrachů a škůdců všech?
Nedbáme, neb mnoho přátel
hledí s nebe na náš běh.
Chutě vpřed, vždyť nejsme sami.
[: Ježíš, Pán náš, kráčí s námi :]

až do lepších krajů těch.

Poutníčkové, co vás vábí
do dalekých vlastí těch?
Věčný život, pravý pokoj,
bez hříchů a svodů všech.
Z potoka vod živých píti,
[: v městě svatém Boha ctíti :]
chceme v lepších krajích těch.

Poutníčkové, smíme s vámi
jít do rajských krajů těch?
Ó jen pojd'te, pro nás všecky
místo jest na výsostech.
Pojd'te všichni, nemeškejte,
[: Král vás volá, k Němu spějte :]
tam do lepších krajů těch.

8. Ó vzbud' se srdce

Ó vzbud' se srdce z mrtva svého spánku,
v nějž po bouřích tě ukolébal žal.
Ó procitni a viz, jak v teplém vánku
Nadějí nových bol tvůj rozetál.

Loď stará navždy klesla v moře věčna,
tam navždy pohrobivší plavby své,
a nových poutí řada nekonečná
tě na loď novou statně vstoupit zve.

Ó, mužně svěř se lodi v rychlém plutí,
jež vlny brázdí, tříštíc jejich moc,
ta vlnobitím pluje beze tknutí
a marně blesk posílá bouřná noc.

Necht' duní vše, necht' úpí boky lodi,

ty pevné kormidlo chop rukou svou,
pluj za hvězdou, jež tebe jistě vodí,
a bez úrazu plání zbouřenou.

A nedbej nic na veškeré ty žaly,
i nejtrpčí z nich bude zahojen!
Ó, nezoufej, hled' jasným okem v dáli,
pluj statně vpřed a umlč srdce sten!

Jen před sebou vždy hledej cíle svoje!
Co minulo – to pohřbi v srdci svém!
neb tam, kam dosáhne oko tvoje,
tak daleko tvá zaslíbená zem!

A s věrou v Boha jdi, bojuj o pokrok!
Dobrý lodník mnohdy nenadále
hyne kdes – od cíle jsa vzdálen krok.
A bez tušení pluje k zhoubné skále.

A dospěješ-li bouří k cíli svému
a staneš jednou tam, kde chtěl jsi být,
pak z hloubi srdce děkuj Jedinému.
jen On tě nechal k břehu zakotvit.

9. Den starý zašel již

Den starý zašel již, ponořil se v moře.
Kéž pochoval by vše, útrapy a hoře!
Nový opět vzešel světlou svojí tváří,
osvětou však ducha cestou lidstva září.
Aby práce svatá mezi vámi vzešla,
poklesky a hříchy, nevědomost klesla.
Z vaší pilné práce pokrok zářit bude,
Bůh vám dílo vaše požehná rád všude.

Vzneste svatý pokrok na perutích práce,

společná je cesta zapějte si sladce.
Sdružení to vaše bude cesta kvítí,
záhrobní přátelé radost budou mítí.
Ó, jen novým dnem tak pospěšte si k dílu;
necht' Bůh požehnává všade vaši sílu!
Vy pěstujte ráj pak všdchněm duším v světě,
kde to štěstí, láska nekonečná kvete.

10. Povstaňte, dítky světla

Povstaňte, dítky světla,
již nastal jasný den!
Vám hvězda spásy vzešla,
ukončen bludu sen,

Již na obzoru září
vítězná dennice,
před kterou všichni tmáři
zakrývají líce.

Sledujte okem jasným
určený vám cíl,
pracujte v díle spásy
ze všech tužeb a sil.

Byste se jednou sešli
v radosti společné
s těmi, jež vás předešli
do říše nadhvězdné.

Kde láskyplný Otec
příbytky upravil,
jak Ježíš, Spasitel náš,
všem věrným zaslíbil.

11. Pozvedni zrak svůj

Pozvedni zrak svůj na úsvitě,
když nastává ti žití den,
a pomni, že jsi Boží dítě,
jež Otec poslal v tuto zem.

Pozvedni zrak svůj, když den parný
svou září tebe oblévá,
když v potu tváře chléb dobýváš
a síla tvoje umdlévá.

Pozvedni zrak svůj v tmavé noci,
když těžký sen tě ovládá,
když v temný závoj duch se halí
a slunce žití zapadá - - - - -

Noc temná mizí, jitro svítá,
červánek rdí se, prchá sen,
dítě se vrací k Otci svému,
kde zářit bude věčný den!

12. Ať ještě kolem temný stín

Ať ještě kolem temný stín a noci šeré svít –
necht' mnohou duši halí v dým,
nelze ji probudit.
Ty kráčeš v před – jen stále dál!
Hleď sám, bys co vítěz stál,
nedal se obloudit!

Jen málo povah hrdinných,
jež Pravdu nesou v svět,
však velmi rád by každý z nich
přec sklízel její květ.
Však ten, kdo chce se v světle skvít,
svou duši musí prozářit –

musí jít dál a vpřed!

Jen stále vpřed, jen stále dál
nad všední chaos žití.
Jen stále v před, jen stále dál
nad vášní vlnobití.
Neb víš, že čas je prchavý
sám tebe hříchu nezbaví.
Ty k Pánu musíš jít!

.

13. Noc temná pominula

Noc temná pominula
a jasný nastal den.
O čem jsi duše snila
a jaký byl tvůj sen?

Tys v říši byla duchů,
v té říši jasných sfér.
Zda přála jsi jim sluchu
tam, kde dlí Ahasver?

Zda obrazem či slovem
byl tobě pozdrav dán,
a v jakém rouše novém
byl svět ten rozpoznán?

Tys netušila ani,
že věrný bratr, druh.
tvou tiskli s láskou dlani,
vše život jen a duch.

Zda vzpomeneš si na ně
při denních trampotách,
a myšlenek těch maně,
jichž udělili v snách.

Věz tu se k tobě sklání
říš duchů blíž a blíž,
než přijde jitro ranní,
tu mnohou pravdu zviš.

Tak proto vděčna Pánu,
mu první pozdrav nes!
On dal ti poznat k ránu,
co má tě potkat dnes.

14. Ó Pane, řid' mé cesty

Ó Pane, řid' mé cesty
a kročeje mé dnes,
neb nevím, zda tam, kdes Ty,
nevejdu kdy a kdes?
[: Tak dej, ať duše moje se s jitem raduje
ať Tvoji moc a moudrost vše světu zvěstuje. :]

Tak, jak ty ranní mlhy,
jež prchly do dále,
co kryly háj i luhy,
vše stínem zavály.
[: Tak bylo s duší mojí, když stínem večera
s původní cesty svojí kdys vešla do šera :]

Však dnes, kdy v slunném jase
se jitro probouzí,
tu duch můj v pravém čase
se v světlo pohrouží.
[: A ozářený světlem, teplem Božím, zas
se vrací ku pramenu všeho bytí včas :]

Tu mlha temná, černá,
hned prchá do dále,

i nevědomí temná,
jež časy navály.
[: Tu rozjařen v své duši si směle zapěji,
jest život v Bohu krásný v pravdě i v naději. :]

15. Na nebeském hvězdném kolu

Na nebeském hvězdném kolu
světů plno rozseto,
pohlédají, shasínají,
hádej, duše, co je to?
[: Až, to je král tam ve své slávě,
vzešlo slunko v zlatohlavě. :]

Na úsvitu, na blankytu
celý obzor zaplane,
i tam v dole temné pole
k nové práci povstane.
[: Když se zjeví na východě
král světa tam ve přírodě. :]

Což až duše ve předtuše
k jitru pravdy povstane,
až v své moci z temna noci
světlo pravdy dostane.
[: Až Pán pánů a Král králů
otevře jí k věčnu bránu. :]

Co tu jasu – jakou krásu,
pověz, můžeš, poeto?
Uzříme tam, vejdemo tam?
Či to kouzlem zakleto?
[: Neb jsem marně hledal cestu
ku věčnému Boha městu. :]

Duše stmělá kéž by měla

v srdci nitru pravdy chrám!
Měla cestu k pravdy městu,
tam Pán slávy všel by Sám.
[: Rozsvítil by světlo denní
na věky ti bez prodlení. :]

16. Ó zůstaň s námi

Ó zůstaň s námi, neb se připozdívá,
den života se nachýlil;
den parný byl a práce těžká byla
a málo bylo blahých chvil.

Je soumrak již a v duši unavenou
se volně vkrádá dřímota.
Ty spáso naše, s námi buď i nyní,
než obklopí nás smrti temnota!

17. Když noc se klene

Když noc se klene z hvězd svých tisící
i luny jasem nade stinnou zem,
tu z mrtvých vstanou drazí zemřelí,
k nám se vrací, naším tichým snem.

Jdou bledí a tiše svitem měsíce,
jak živo-mrtví vznášejí se k nám.
Jich pohled na nás zří tak mluvy pln,
jich ruka ukazuje k výšinám.

A pod tím jejich vážným pohledem
my němí jsme, jen ruku vztáhnem vstříc,
jen srdce chví se v blahém shledání...
ó, co jim drahým těm, ó, co jim říc'?

Tak stojí před námi v témž oděvu,

s pohybem týmž, jak za života kdys,
táž postava nás jímá údivem,
týž obličej a každý její rys.

A dí: „Já vím, co žádá srdce tvé,
ač v dálce přec tě máme v pamětech
leč moře mezi námi ohromné,
my daleko... nás druhý hostí břeh.“

Ó daleko... pod slunci jinými,
tam v světech lidstvu dosud neznámých,
kam živý nikdy, nikdy nevnikne,
tam žijem ve obzorech tajemných.

Tam jiný svět, než hmotný svět je váš,
tam není bojů vašich nízkých vír...
Ne v hrobě hledej nás, leč v nebeských
těch oasách, kde láska, světlo, mír.

A v noci-li se zjevujem v tvých snech
a svým tě oblažujem zjevením,
tu věz, že smrtí nic se nekončí,
žij bez obav tím blahým zjištěním.

18. V soumraku jarním

V soumraku jarním zavzněly zvony,
rozkvetlým jarem nesou se v dáli,
u lesů tmavých zmírají tóny,
hvězdy se prvé na nebi vzňaly.

Tiše a tiše zvony ty kvílí,
v modlitbě zdá, že umlká země,
její snad duše k nebesům pílí,
v nebe se hřížíc, vzpomíná jemně.

Vzpomíná časů dávno již zašlých,
hmota kdy byla všechněch tu cílem,
vzpomíná cílů dávno již zhaslých,
sobců a hmoty, jež byly dílem.

Minulo všecko. Paprsek zlatý
z Pravdy se zrodil, dolů se snes',
ve srdce lidstva vnikl tam svatý,
rozehřál ohněm, k výši je vynes'.

Nad chmurou země jitřenka plane
nového věku. Umlkly vzdechy,
v rány sem lidstva útěcha kane,
hojivý balzám, andělské dechy.

Ne více hmota jest nám zde cílem,
země ni jedna vlastní jest vaší.
Vlast naše jinde v pozdravu milém,
odkud se mrtví dolů k nám snáší.

Tam mezi duchy – Pravdy kde zdroje,
lásku a soulad v vesmíru nítí.
Jednou kde ztichnou veškeré boje,
vlast tam je naše ve věčném žití.

19. Když temná noc

Když temná noc se nade krajem snesla
a vůkol zloba lidu vládla jen,
když duše mnohá v temno bludu klesla
a nikde svit a nikde zářný den,
tu jitřenka nám vzešla na obzoru,
spiritismu, věda přesvatá.

[: Mír přinesla tam v duše bouřném sporu
a vlna zloby v niveč rozvátá. :]

Když sobeckost se uhostila v chrámu
a zištnost, smyslnost tu vládla jen,
oděna v hávu zlatoskvoucím, bránu
uzavřela, jež v jasný vede den,
tu jitřenka nám vzešla na obzoru,
spiritismu, věda přesvatá.

[: Mír přinesla tam v duše bouřném sporu atd :]

Když slunko zhaslo pravdy Boží svaté,
jíž Kristus přišel hlásat v tuto zem,
když marnivosti srdce steré spjaté
nezřelo více věčna hranic lem,
tu jitřenka nám vzešla na obzoru,
spiritismu, věda přesvatá.

[: Mír přinesla tam v duše bouřném sporu atd :]

Když statkem duše kramařeno všude,
za mrzký kov, když vše již prodejné,
tu temnem šlehly blesky záře rudé,
jež ozářily doby nadějně;
tu jitřenka nám vzešla na obzoru,
spiritismu, věda přesvatá.

[: Mír přinesla tam v duše bouřném sporu atd :]

20. Den již prchl mezi stíny

Den již prchl mezi stíny,
život můj oň kratší zas;
zda jsem já v něm svými činy
nepromarnil drahý čas?

[: Neb život ten sotva stačí,
bych to mohl poznati,
v čem se věčný pokrok značí
a dle toho jednati. :]

Zda jsem mnohým špatným slovem

neukřivdil bližnímu,
nezkrátil jej v statku mnohém,
neodcizil blaho mu?
[: Neb život ten sotva stačí atd.:]

Zda jsem vedl svoji duši
cestou ctností příkladem,
jak se na spiritistu sluší,
zápasiv tu s mnohým zlem?
[: Neb život ten sotva stačí atd.:]

Pak-li vina mysl tíží,
k Otci budu volati,
by pomohl v tomto kříži
povahu mou zdolati.
[: Neb život ten sotva stačí atd.:]

Proto dřív, než složím v lože
těla údy znavené,
v Tobě, milý, svatý Bože,
skládám vše své naděje.
[: Neb život ten sotva stačí atd.:]

Neb den prchl mezi stíny,
život můj oň kratší zas,
a já nevím, zda-li jiný
dožiju se zítra zas?
[: Neb život ten sotva stačí atd.:]

21. Přijď Pane můj!

Přijď Pane můj! toť moje touha vřelá,
bych pohostit Tě mohl v srdci svém;
po Tobě prahne duše moje celá,
Ty's světlem mým, Ty mým jsi životem!

Hleď, kterak upravil jsem cestu Tobě,
bys vejít mohl v mého srdce stan,
já bojoval jsem proti světa zlobě
a silou velkou obdařil's mě Sám.

Přijď, Pane můj a zůstaň navždy se mnou!
Chci sloužit Tobě v každé době.
Svým světlem ozáři mou cestu temnou!
Duši čistou zasvětit chci Tobě.

22. Přijď, navštiv nás

Přijď, navštiv nás ó Bože, Duše Svatý,
a naplň naše srdce nebes milostí!
Přijď, Spasiteli, v útěše bohatý,
života Proude, zřídlo Moudrosti!

Jenž sedmero svých darů z lůna Otce
věčného na své dítky vyléváš.
Poznání světla pravého původce,
přijď, Duchu Svatý, přijď a navštiv nás!

A rozhojní v nás mysl statečnosti,
svých darů spásonosným pramenem!
K poznání pravdy a k plnění ctností
osvěť nás pravé lásky plamenem!

Buď vůdcem nám, požehnání míru
uděl a škůdce odvrát' pryč od nás,
abychom mohli živou, pravou víru,
pro spásu svou zachovat v každý čas;

Kde dech Tvůj, Božský těšiteli vane,
tam vítězí nad hmotou těla duch.
V tom boji duch můj nechť' ať neustane,
bych došel cíle, jezž mi vytknul Bůh.

V duchu a pravdě Otce světla vzývat
a bratřím službou lásky sloužiti,
ctně živu býti a v dobrém prospívat,
toť cíl, ježž Pán mi ráčil určiti.

Než k vykonání díla takového,
že mdlý a slabý jsem, to poznávám,
a proto k Tobě s prosbou hlasu svého
o pomoc, Duchu Svatý, pozvedám!

23. Slyš přání dítek

Slyš přání dítek, ó, Otče svatý,
když v boji denním klesáme v tmu,
sešli nám světlo, by mohlo vstáti
a vzbuditi se z dlouhého snu.

Viz, Tvůrče milý, símě jsme Tvoje.
Denně klesáme v záhubnou moc.
Jak těžko vésti duchovní boje
nad všední život těžko se vzmoct.

Slyš proto prosbu dětí zde mroucích:
„Nás obživ září pravdy své zas!
Ať rozum vzplane v myšlenkách žhoucích
a rozohní se v mohutný jas!

Svých, Pane, sešli andělů roje,
by žářem pravdy nadchnuli nás,
by símě lásky, moudrosti zdroje
v nás mohlo mocně vzplanouti zas.

Proto nám, Otče, přispěj svou mocí!
Duchovní sešli posilu nám!
Těžko je k pravdě z bludu se zmocí

a vzbudovat si v srdci Tvůj chrám.

Kéž láska Tvoje všechny nás sdruží
a síla svatá obživí nás!
Necht' chabí duchem opět se vzmuží
a chválu Tobě zapějí zas!“

24. Boží poslové

Boží poslové, čistí duchové,
k nám sestupte z říše věčné
a obživte duše lačné,
ať též poznají, jak žítí mají.

Chceme zvědět, co jest konati,
bychom ku prospěchu žili,
Boží vůli naplnili,
pravdu poznali, nad blud se vznesli.

Srdce-li choré záštím v světě mře,
přiučte je v lásce žítí,
zášť, nenávisť zapudí,
neb to Kristus sám rozkazuje nám!

Tísni-li je kol teskný žal a bol,
v kříži necht' svou spásu hledá,
On mi mír a pokoj předá,
neb Pán Ježíš, hle! všechny k sobě zve.

Pomáhejte nám vznést se k výšinám,
duch-li lstný na nás dotírá,
bol-li těžký mysl svírá,
je vaše pomoc nad ďábelskou moc.

Až pak přijde den, kdy smrti osten
z přátel náruč nás vychvátí,

do duchů říše nás vrátí,
bychom s plesáním prospíšili k nim.

K těm, jež cestou ctnou v říš tu nás vedou,
a tam v jednom zapojení
vše se v krásu, soulad změnění.
Bude blaze nám, kde nebeský chrám.

25. Ó přijdi k nám

Ó přijdi k nám, Ty Duchu Svátý,
s dobrými duchy spojený.
Ať svět se novým rouchem šatí,
čistotou mravů zdobený.
Neb bratr bratra dosud týrá
a v hrozném boji vše zde zmírá.

Viz, temných duchů stíny všady
se plazí vůkol v bolu svém.
Všem jest zde třeba pomoc, rady,
toť minulých dnů údělem.
Neb vymřela již víra v Tebe,
v posmrtný život, v pravé nebe.

Ó, sestup světla Šiřiteli!
Duchovou mocí obdař ty,
jež schopnost mají svými těly
sloužiti duším v zásvětí,
by silou Tvoji ochráněni,
ku blahu žily beze změny.

Ó, dej, ať láskou pro věc jati
svůj život pravdě zasvěť,
by pomlouvání aneb klati
se přenášeli v oběti.
Jen pravdu milovavše vřele,

jí věnovali žití celé.

Ó, dej, ať citem svatým dchnuti,
v jich duši plamen vznítí se,
by slovem jejich živým hnutí,
všech duše výš se povznese,
by seslání Tvé zjevné bylo,
z poroby lidstvo vymanilo.

Ó, dej, ať bludných duchů řady
se slovem manny sytí též.
Nechť podílu jen bēfou tady,
kde světlo čisté, klam ni lež,
co pokrm lidu s nebe daný
se rozšiřuje na vše strany.

A v tomto svatém zápolení
nám, Bože, žehnej v každý čas,
ať svět se celý v nebe změní
a srdce lidu v ráj ten zas,
kde prvý člověk Adam dlíval,
Tě dokud v pravdě, ctnosti vzýval.

26. Ó, Otče vyslyš přání

Ó, Otče, vyslyš přání,
pláč trpký dítek svých,
neb jsme k politování
v nesnázích, bídách svých.
Lež panuje nad námi,
zlých duchů slyšet hlas!
Ó, Otče, budiž s námi
a neopouštěj nás!

Ochránci sestupujte
s nebe k nám poslaní,

v práci nás podporujte
rozšířit zjevení,
bez něhož nelze býti
blaženu na zemi.
Kéž světlo se rozsvítí
k lidskému spasení!

27. Pojd', milý bratře

Pojd', milý bratře, v kroužek náš,
já naučím tě pěti
o lásce, jakou málo znáš,
a jíž mají jen děti.

Jen malé skromné děti však,
jímž království je dáno,
a o nichž z lásky Páně, tak
to v Písmě stojí psáno.

Pojd', drahý, k prahu tajemna,
kde dětství najdeš cenu,
jen snaha s námi vzájemná
ti dopomůže k věnu.

Svých slzí zahlad' v srdci proud,
i bez nich ono zvadne –
jak proti vlnám lehko plout,
když v moře veslo padne?

Tvá mysl vznes se v jiný svět
a v jiné lepší kraje,
kde každý zná ty písně pět
jas lásky v srdci maje.

Záruce jisté spasení
tě samo Písmo svěťí.

Nuž vpřed jdi, drahý, v nadšení,
jsi také jedním z dětí.

28. Pojd', milý synu

Pojd', milý synu, v jiný kraj,
kde lépe Boha znají,
kde větší starost o ducha
než o tu hmotu mají.

Já povedu tě dolinou,
kde trn i bodlák roste,
kde však o Bohu mileném
víc vědí duše prosté.

Já povedu tě v jinou zem,
v ty čistší, lepší kraje,
kde srdce vašeň nekryje,
kde každičkový led taje.

I budeš cítit jako já,
že's domovem jen tady,
kde každý člověk pěstít zná
jen čisté lásky sady.

Až přivedu tě na ten práh,
jej přeješ pravou nohou,
a budeš, věř mi, synu můj,
zas radost míti mnohou.

Jak sémě v srdci lidském
a mnohá přání mizí,
která klíčí, rostou, zrají,
z nichž však bol jen se sklízí.

Nejhorší tu sémě jesti,

zášť když v srdci hlodá,
ji když vlastní bratr bratra
za kus hmoty prodá.

29. Když se večer schýlí

Když se večer schýlí
nade světem již,
duše má spěje
k Tobě, Pane, blíž.

Svět pro mne nemá
žádné touhy víc,
zrak upoután jest,
kde Ty, Pane, dlíš.

Ach, když já hledím
v tu věčnou říš,
tu z duše mojí
spadne všechna tíž.

Zdá se mi, že již
v říši duchů jsem,
tu zapomínám
na tu smutnou zem.

Tu mi tak blaze,
duše má se chví,
když tak na blízkou
Tebe, Pane, dlí.

Až duch opustí
chladné tělo mé,
přijmi mne, Otče
do ochrany své.

30. Bůh vás pozdrav

Bůh vás pozdrav, bratři milí,
zde v očím skryté bytosti,
zavítali jste ku cíli,
jenž stanoven s výsosti.
Rozžehněte světlo víry
po vesmíru pozemském,
[: Bůh propůjčí vám vždy síly,
Bůh vám mocným ochráncem. :]

Bože, zachovej náš stánek,
nech v něm dobro působit,
sešli nám své moci vánek,
dej nám sílu vydobýt!
Ať rozkvete přes stín noci
věda posud tajemná,
[: ať zabočí v směr Tvé moci
škůdců mysl zmámená. :]

Lůno, z něhož láska plesá,
oznam Ty všem nevěrcům,
duch v nitru jich, jenž kolísá,
že má přijít k nebesům.
V nebesích tam Otce sídlo,
kterýž řídí tvory Své,
[: On jest nám to mocné zřídlo,
ovládá dobré i zlé. :]

Paže k paži skálopevně,
spiritisté, sepněte!
Uzříte, že lidské plémě
ku víře tak sblížíte.
Z přesvědčení, jež vám plyne,
bojujte jen dál a dál,
[: život za hrobem, že kyne,
každý z vás, bratři, poznal. :]

Ze záhrobí slyšet hlasy,
jest to milost od Boha,
slyšeti je po vše časy
velká naše je touha.
Dnem i nocí rozjímáme,
co je pravda a co klam,
[: co od tebe slýcháváme,
vryj, ó Bože, v srdci nám! :]

31. Ó díky, Otče

Ó díky, Otče, chválu Ti pějem
v nadšení svatém, jež vzešlo v nás,
neb výše k světlu, ku pravdě spějem
v posvátné chvíli, v nový ten čas.

Přijmi, ó Tvůrce nebes a země,
vše co v nás hárá, radost i žal.
Tys dal nám pravdy života sémě,
neb z Tvého zdroje vše tvor Tvůj vzal.

Ted' chválu pějem Otcí milému,
i duchům, dobrým poslům nebes,
že dopřáno nám povznést se k Němu
a v duši zrodit jásavý ples.

Nuž, svatý, svatý, svatý náš Králi,
vladařství Tvému bez konce buď,
necht' tvor Tě každý jásavě chválí,
Tys jeho Tvůrcem, Ty sám jej sud'!

Nuž, Otče Svatý, přijmi nás cele
tak, jací jdeme životem tím.
My k Tobě jdeme, Tys dal nám nebe,
my nic víc nechceme zvátí zde svým.

32. Odkryl jsi cestu

Odkryl jsi cestu, po níž jíti máme,
zjevil jsi tajemství nám záhrobní;
nuže, necht' v bolu svém nikdy víc nelkáme,
vždyť hlas poselství stále jasně zní.

Všechno již novým třpytí se hávem,
smrti již není, věčný život jen.
Budiž proto náš Otec oslaven,
že vzešel lidstvu nový jasný den.

Ted' láskou mizí pomíjivé strasti
čas svítí novou blahou radostí,
žes nám dal poznat vzácné dary lásky,
která nás v Ráji jednou uhostí.

Že náš osud není zpečetěný
tou krutou trýzní, krátkým životem,
vždy znovu v jiné nové proměny
krok za krokem svou cestou jdem.

Proto nechtějme vládychtivou mocí
ovládat silou slabších druhů svých,
vždyť všichni projdem svojí temnou nocí,
nečínme proto žádných skutků zlých.

Sworně ted' s vlajkou lásky bratří všech
v souzvuku libém k cíli spěchejme,
potěšme smutné v jejich starostech
a Pánu pánů vděčně zpívejme.

33. Tvůrce, jehož Duchem nazýváme

Tvůrce, jehož Otcem nazýváme,
Ty jenž bydlíš zde i v nebesích,
Tobě čest i slávu provoláme

v pokornosti útrob srdcí svých.
Posvěceno budiž jméno Tvoje
od nás, synů Tvých u vyhnanství,
jak to činí čistých duchů roje
u křesťanův i ve pohanství.

Tvoji vůli chceme vykonati
Pane, s pokorou, jak to velíš,
příklad andělů následovati,
když nám k tomu pomoc udělíš.
Potom mír vždy bude panovati,
království Tvoje se rozmnoží,
bratr bratra bude milovati;
to jest pravé království Boží.

Dej nám, Pane, čeho třeba máme,
dary tělesné i duševné,
díky Tobě každodenně vzdáme,
jsouce prosti nouze tísnivé.
Odpusť nám, křehkostí-li padáme!
Člověk jest, ach, tuze nestálý;
jakož i my ruku podáváme
bratru, jenž nám blaho pokálí.

Neopouštěj pravé dítky Svoje,
až se pokušení přiblíží,
sešli na pomoc anděly svoje,
ulehčí nám, Pane, tu tíži.
Zbav nás, Otče, ode všeho zlého,
co se hříchem lidským nazývá,
pak očistiš jistě tvora Svého,
jenž se na Tvou blízkost těšívá.

34. Proč se chvěje srdce

Proč se chvěje srdce v těle,

když se duše probouzí?
Božské lásky proud se leje,
v níž se člověk pohrouží.
Protož spěchej, duše, k Pánu,
když On tebe zavolá.
Vzdávej vždycky jemu chválu,
až tě k sobě povolá!

V nebi budeš věčně žítí,
boj svůj když zde dokonáš!
Budeš radost velkou mítí,
když zlu pevně odoláš!
Nad hvězdy se nese duše,
když já vzhlížím k blankytu,
k Tvůrci svému mluvím tiše
v tom nadhvězdném pobytu.

Probud' Bože, všecky spící,
dej jim světla věčného,
by pak mohli velebiti
Tebe, Boha milého.
Spojuj Ty nás, věčný Králi,
v jednu svatou rodinu,
kde Tvé dílo každý chválí,
hlubin nebes končinu.

35. Bude jedna víra

Bude jedna víra, bude jeden Pán,
a to bude věřte, Ježíš Kristus sám.
Pak se budou lidé všichni milovat,
o blaho své duše více pečovat.

Bude jedna víra,
bude jedna víra,
jeden ovčinec.

Bude, bratři milí, bude jednota,
pak pomine jistě smutná samota.
Láska nejčistější bude panovat.
každý bude vědět, jak se zachovat.

Bude každý bratr,
bude každý bratr,
žádný cizinec.

Anděl Páně vede všechny k spasení,
ó, jak bude hojné jeho osení.
Pokora před Bohem, bratru upřímnost,
neb On rozesívá jenom pouhou ctnost.

Nebe tu již bude,
nebe tu již bude,
toť jest patrnost.

Potom vyjde, drazí, věčné slunéčko,
jež rozehrje jistě každé srdéčko,
které posud čisté lásky neznalo
a pod sobectvím tu umrzávalo.

Těž i jemu bude,
těž i jemu bude
lásky popřáno.

Až vyklíčí v srdci zrnko lásky to,
jež od Pána Krista je v ně vloženo,
pak popřeje jistě vlažičky mu Bůh,
aby posilnil se jeho slabý duch.

Aby těž i ono,
aby těž i ono
bylo svlaženo.

Vlažička ta bude láska od Boha,
kterou Pán Bůh lid svůj milý žehnává.
Proto milujte se všichni vespolek,
neb vy víte, co vám Ježíš Kristus řek':

že bez lásky není,
že bez lásky není
žádné spasení.

36. V tiché krajině

V tiché krajině,
kde život záhrobní,
tam láska bratrství,
na praporu se skví.

Tam, kde pravý domov
bratrů a sester jest,
tam prapor vítězství,
bojovníků zvěst.

Bojujte pro víru
statečně dál a dál,
máte zbraň stříbrnou,
tu odevzдал vám Král.

V bouřích pevně stůjte,
větrům se opřete,
na důvěře v Pána
plně zakotvěte.

Ty, kdo chceš jedenkrát
tak jako vítěz stát,
musíš vždy zmužile
a statně bojovat!

Pro posvátnou vědu
v Čechách se končí spor
a s nápisem českým
vztyčen bude prapor.

Prapor vztyčený
nese vůdce tvůj,
v něm zasvěcený
každý pevně stůj!

Na praporu je znak:
„Čisté bratrství!“
Tam jen upří zrak,
tam tvé vítězství!

Zbraň máš dvojsečnou
z lásky z ocele,
křížem značenou
od Spasitele.

S tou jen projdi svět
a slož údy v zem,
máš-li duše vzlet,
hle, jsi vítězem!

37. Z duchů říše vyšel

Z duchů říše vyšel
rozkaz, když jsem slyšel:
„Jdi, vstup, bratře milý,
v hmotnou zkoušet zem!
Trpět, lásku pěstít,
dobra dráhu klestit,
bojem spěti k cíli
velkým úkolem.“

Vzdychna ještě, patří
duch můj v říši bratří,
své obléká tělo,
jež je člověkem.
Jako malé děcko
již, jež jímá všecko,
co jen záští vřelo,
černým nevděkem.

Vzrůstaje však v síle,
nepoznával cíle,
nevěděl, co značí
bědný v pravdě svět.
Do uší zlo šeptá,
nohou dobro deptá,
jinám se obrací
všech úkolů sled.

V rozbouřeném moři,
v žití pustém hoři,
má lodička křehká
v hloub se nořila.
Opět výš se vznesla,
zase dolů klesla,
jako pírkó lehká
vírem kroužila.

Přec jsem doplul. Jiné
vstříc mi blaho kyne.
V novém díle pravdy
skrovný dělník jsem.
Cítím kouzlo v duši,
které žaly dusí,
v lásce pojímá vždy
druha se druhem.

38. V dáli září hvězda víry

V dáli září hvězda víry,
k té spěj duše znavená!
[: Hleď jak každý tvor k ní pílí,
nebuď světem zmámená! :]

Jak když v jaru slunko svitne,
vzkřísí půdu znavenou,
[: její záře v srdce vnikne,
zruší kůru ledovou. :]

Jasná záře obklopí tě,
smrti spár je zlomený.
[: Spatříš v dáli na úsvitě
život věčný, blažený. :]

Čistí bratři obklopí tě,
shodíš pouta cizoty.
[: Budeš žít v lepším světě,
kde není víc prázdnoty. :]

Duše tvoje budiž perlou
z hlubin kalu dobytou!
[: Věť, že nevezmeš víc s sebou,
Jen zkušenost nabytou. :]

Duše tvoje budiž růží
z věnce květů Božských krás,
[: kteráž oblažujíc vůní,
všem zjevuje jara čas. :]

Duše tvoje budiž strunou
z lýry Božské moudrosti,
[: jejíž zvukem nářky hynou,
v dálku mizí temnosti. :]

V dáli září hvězda víry,
k té spěj duše milená!
[: Nepromeškej vhodnou chvílí,
spásy tvé jde hodina. :]

Protož spějte za svým cílem,
ježž vám značí Kristus Pán,
[: ježž každému, kdo je pilen,
připravuje blaha chrám. :]

39. Až vzejde doba příští

Až vzejde doba příští
a vzejde žití prach,
zda všecko neroztříští
ten novým proudů vzmach!

On všecko staré zdrtí,
ty žaly, nářků sten,
že všechno sejde smrtí
co nenávidí den.

Až všechno v hrob se shroutí,
ten pláč a hříchů tíž
nám bude blahou poutí
a šťastných cílem kříž.

40. Daleká je cesta světem

Daleká je cesta světem
nuzným, opuštěným dětem,
trnitá tím světa krajem,
když jim klnem a jim lajem.

S jejich pláčem, s jejich vzlyky,
zlé vám přijdou okamžiky.

S jejich bídou, s jejich žalem,
vodíče je světa kalem.

Na růžích nemají stláno,
bez chleba jsou každé ráno.
Mladí jsou a mají vrásky,
žízníce po matce lásky.

Pozvetež ty siré děti
k svému stolu poseděti,
pozvetež je jako svoje,
neboť těžké jsou jich boje.

41. Modlete se srdce slovy

Modlete se srdce slovy,
moji drazí bratří,
ať nám do říše Kristovy
blažený vchod patří.
Nehýbejte pouze rtoma –
modlete se v duchu,
Pán Bůh, který všude doma,
popřeje nám sluchu.

Myšlenka vždy duše na dně,
která vášni prosta,
povolá nám velesnadně
vznešeného Hosta.
Přivolá Ho v sínce chudé,
jako v domě vládce,
a pak, věřte, že nám bude
při modlitbě sladce.

42. Znáám místo kdes

Znáám místo kdes, kde není sten,

kde klid a mír jen vládne,
Tam srdce též se neomyvá v pláči,
tam spravedlnost, láska jen,
tam Kristus se svatými tiše kráčí,
tam není zloby žádné.

Je světlá říš, v ní mocný král
tam za věčnými vrátky,
kam všechněch kroky neodvratně míří,
jsme loď, jež v hrobní pluje dál,
jsme hněvy, které tam se jednou smíří,
a schudlí půjdem zpátky.

Ne klid tam, ale žití ruch
a mnoho cest a strastí.
Tam bytost každá k pokroku se běře.
V té říši krásné vládne Bůh,
a temný hrob, toť do ní úzké dvěře,
jež vedou v novou vlasti.

43. Duše má, kam spěti chceš

Duše má, kam spěti chceš,
rozvaž dříve sobě!
Hleď, ať v cestě neklesneš,
kterouž's zvolila sobě.

Jest to cesta trnitá,
bolno po ní jíti,
však, když pevně setrváš,
radost budeš míti.

Samé trní, bodláčí,
málo kde jest růže;
rozvaž si, ó, duše má,
jinak být nemůže.

Vol tu cestu trnitou,
cestu lásky, pravdy!
Kráčej jenom zmužile,
budeš šťastna na vždy.

Nelekej se cesty té!
Pán Sám po ní kráčel.
Pro tebe, ó, duše má,
krví Svou ji smáčel.

Až přejdeš cestu trnitou,
blaze bude tobě,
pak ti růže vykvetou,
co's pěstila sobě.

Jenom dobrý pozor dej,
Pána vzývej svého,
Ten ti cestu ukáže
do domova tvého.

44. Bože, Otče milostivý

Bože, Otče milostný, posilni nás v utrpení,
dej, abychom vždycky stáli k odchodu připraveni.
Posilni nás, mocný Králi, dej nám dobré rádce Své,
bychom svorně k sobě stáli v každé době tísnivé.

Dej, by tak jsme bojovali nad nepřáteli zlými,
zlobě bychom odolali myšlenkami dobrými.
Neb chceme v lásce, upřímnosti, k Tobě jako dítky stát,
bychom mohli na věčnosti s Tebou pak se radovat.

Prosíme Tě, Otče milý, neopouštěj ubohé!
Dodávej nám v boji síly, přijmi nás za dítky Své,
bychom byli připraveni, až nás k Sobě povoláš,

v útrapách Ti odevzdání, vždyť slabosti naše znáš.

Nedopust' nám klesajícím v temné bouři, mrákotě,
do tmy, bludu padajícím, v světské zlobě, nahotě,
bychom život dokonali, opustili tuto zem,
a tak z utrpení přešli v žití duchů za hrobem.

Chceme raděj v žití časném viny své odpykati,
chceme raděj v žití strastném blaho své dobývati,
neb Tvá-li moc nás povede, nic zde není nesnadně,
Tvá-li láska v nás přebývá, máme zde království Tvé.

45. Hle, tam na stráni

Hle, tam na stráni chaloupka nízká,
tam duše moje vždy si zavýská,
když do ní vkročím, přátele zočím,
tu duše moje zaplesá.

Tam nad chaloupkou hvězdička svítí
a my v chaloupce sbíráme kvítky
a v kyprou půdu je zasázíme
a potom Pána prosíme:

By na kvítečka padla rosička,
pak aby Pán dal zlatého slunéčka,
a Otec dobrý přeje nám vláhy,
květinčky rostou jak z vody.

Ó, nezahyne, čemu Pán žehná,
pod Jeho rukou všechno se zvedá.
On naše spása, On brána věčná,
On láska jest nekonečná.

46. Když kráčíš cestou

Když kráčíš cestou plnou bolu
a krvácí již duše tvá,
tu obrať mysl svoji k Bohu
a řekni? „Děj se vůle Tvá!“

Kamkoliv kráčí noha tvoje,
ó, vzpomeň sobě, duše má,
že nastanou ti kruté boje,
však řekni: „Děj se vůle Tvá,
ó, Pane, děj se vůle Tvá!“

A přítel tvůj-li tebe zraní,
nechť klidná jest vždy duše tvá,
ty bojuj proti, láskou zbrání,
a řekni: „Děj se vůle Tvá,
ó, Pane, děj se vůle Tvá!“

Kdyby tě všichni opustili,
Pán tebe jistě v lásce má,
tu sebeř všechny svoje síly
a řekni: „Děj se vůle Tvá,
ó, Pane, děj se vůle Tvá!“

A poslední-li chvíle přijde
a byla ti snad bolestná,
tu obrať mysl svoji klidně
a řekni: „Děj se vůle Tvá,
ó, Pane, děj se vůle Tvá!“

47. Ó duše má, spěj výš

Ó duše má, spěj výš a výš,
tam nad blankyt v tu věčnou říš,
ó, spěj jen dál a výš a výš,
pak blaho věčné ucítíš!

Ó, duše má, spěj dál a dál,
tam, kde jest Kristus svatý Král,
tam duše tvá se rozplyne,
tam najdeš lásku jedineč.

Ó, pohleď na tu cestu tam,
jež naznačil ti Kristus Pán,
až u přístavu zakotvíš,
tam čeká na tě Pán tvůj již.

48. Ó, pluj s tou lodí

Ó, pluj s tou lodí životní,
pluj do celého světa,
a kam připluje loďka tvá,
ať všude láska vzkvétá!

Ó, pluj jen kam je touha tvá,
ať srdce radost cítí,
ať najde všude duše tvá
dost poddajného kvítí.

A pevně drž jen vesla svá
a řiď jen dobře loďku,
bude to cesta trnitá,
Bůh žehnej tvému kroku!

Však nelekej se ničeho,
Pán pošle tobě rádce,
vždyť víš, že sama nepůjdeš,
jde s tebou anděl strážce!

49. Bože dobrý, Bože mocný

Bože dobrý, Bože mocný,
shlédni na mě, dítě Své,

vše, co já mám na tom světě
vše jest, Pane, od Tebe.

Kteroukoliv cestou kráčím,
kam jen vzhledne oko mé,
to, co nelze vystihnouti,
vše jest, Otče, z ruky Tvé.

Bolest-li mé srdce svírá,
vždyť Tys, Pane, blízko mne,
když má radost, duše moje,
vím, že ta jest od Tebe.

Vím, že klestím cestu sobě
utrpením k bráně Tvé,
i ta moje drahá duše,
vím, že ta jest od Tebe.

Co chci, Bože, ještě více?
Vždyť jest všechno jenom Tvé,
vím, že i já Tobě patřím
a tu plesám z duše své.

50. Zasvitlo již slunko

Zasvitlo již slunko spásy
v naše bledé tváře,
plno něhy, plno krásy,
plno vnad a záře.

A to slunko víry Boží,
v síňky svítí chatek,
a své sémě v srdce vloží
synů, dcer a matek.

Je to prostá naše víra,

pravá perla je to,
jež i v středu kruté nouze
dražší je nad zlato.

Útěchou i v zkoušek době,
cestou k Pánu Kristu,
skrovné duši ku ozdobě,
v níž má spásu jistu.

Nejen, draží, stále míti
v uctivosti víru,
nýbrž také naplniti
dobrých skutků míru.

Útulné má ono sídlo,
život je v něm slastí,
neb je lásky pravé zřídlo
a most nad propastí.

51. Den se jasný v temno mění

Den se jasný v temno mění,
vůkol vládne hrůza, děs, -
země celá v jednom chvění,
slunko skrývá tvář svou kdes.
Tam na kříži rozepjaté,
hle! kdos visí na Golgatě.

Hrob, v němž mnohý mrtev dlíval,
rozvívá se v tento čas –
probouzí se, aby zíral,
co se vůkol děje as?
Tam na kříži zmírá svatě,
hle! Syn Boží na Golgatě.

Svatyně, jež v chrámu skryta,

oddělena záclonou,
ejhle! lidstvu přístup skýtá,
roztrhla se v půli dvou.
A v té době – žalu máte –
Syn – kněz zmirá na Golgatě.

Toto drama, milá duše,
v tvém se nitru odehrá,
když tvou zlobou, v temnu hluše,
Božská láska dokoná.
I v něm kdosi rozpjatě
zmirá, ejhle! na Golgatě.

V tvém nitru se jasno denní
v temnou, hroznou mění noc,
když pužena v marném chtění
dáváš v satana se moc.
Tu na kříži zmirá svatě,
hle! Syn Boží na Golgatě.

Proto vzhůru, dítky světla,
vstaňte z hrobů časných běd,
duchovní vám pravda vzkvetla
a prochází celý svět.
Hle! již v náruč rozepjatě
objímá vás na Golgatě.

52. Tam za hrobem!

Tam za hrobem!
Jak zní to pro mě blaze,
ač tváři mnohou bolest jme,
jak rád spěl bych k té dráze,
kde všichni bratři, sestry jsme.

Tam za hrobem!

vždyť tam mi blaho kyne
za dnešní v žití bolný trud,
neb zde jen pot se line
ze hmoty spjaté z těžkých hrud.

Tam za hrobem!
Tam touha moje letí,
tam patřím v říši nadhvězdnu,
v chrám, který Kristus světlí,
kde všichni radost naleznou.

Tam za hrobem!
Tam není lži a klamu,
tam pravdy věčné chován cíl,
zde vyprostíš se z mamu
a poznáš – život zkouška byl.

Tam za hrobem!
Ó, jak tu blahé žití,
zde mír věčný jen panuje,
zde láska v cestu svítí,
tvé kroky září oblije.

Tam za hrobem!
Jak volným zde jsi v sobě,
neúpíš v krutém poddanství,
jež zanechal jsi v hrobě
a s ním i všecko pohanství.

Tam za hrobem
svoboda milá kyne,
tam sproštěn budeš svojich pout,
ó, nelekej se – jiné
ti nese blaho – hrobu kout.

53. Jaké by to bylo krásné

Jaké by to bylo krásné,
kdyby sestry, bratři
šli tou cestou ušlechtilou,
jak se na ně patří.

Tady ten a nebo ona
sem a tam se klátí
a to jejich přesvědčení
nepřítel jim chvátí.

A kdo nezná bojovati
proti nepříteli,
tomu zmatek v jeho žití
útrapou věk celý.

Poslouchati musí stále
nepřítele svého,
myslí, že tak dobře činí,
netuší nic zlého.

Ach jaký ten konec bude
jednou jeho žití?
Svadlé růže trhat bude
a ne živé kvítí.

Vedle něho státi bude
pracovník ten pravý,
který Pravdě obětoval
život svůj i zdraví.

Proto nelitujte nikdy
pracovati stále –
svoje žití obětovat
k Boží cti a chvále.

54. Zas nesu tobě hrstku pravdy

Zas nesu tobě hrstku pravdy, brachu.
Ji neodpuzuj, neohrnuj ret!
Spíš hled', by srdce ujmulo se tvoje,
by květem jejím zaplavil jsi svět.

Je Láska to, tak mocná proti zlobě,
která nás pravdu jenom učí znát,
byť nepřítel nám hrozil sebe krutěji,
my zbraní touto chceme bojovat.

A zvítězíme jistě v prvním šiku,
vždyť vůdcem naším jestit' Kristus sám.
Ten povede nás k branám jisté slávy
v oblasti vzácné, k nebes výšinám.

55. Sešli se doktoři

Sešli se doktoři
do pitevni síně,
na stole mrtvola
rozložena líně.

Jeden z nich profesor
se šedivou lebí,
jak morous vypadal,
když se na svět šklebí.

Přistoupil ke stolu
a se rozhovořil“
„Čí je to tělo zde,
kdo v něm život tvořil?

Nuž páni rozlušťmě
my onu tajnou zvěst,
hledejme duše zde,

zda-li v tom těle jest? “

Nůž vzal, je rozřezal,
jal se prohlížeti,
jen pozor, pánové,
ať vám neuletí!

A zkoumal, prohlížel,
každou žilku střebí,
až také otevřel
nitro kostí v lebi.

Hoj! co zde vláken je,
nitek a nervů!
Vše to bude pouze
jednou hnízdo červů.

Vše našel, prozkoumal,
jak patří se a sluší,
vysvětlil přátelům,
jen ne – lidskou duši!

A že ji nenašel,
pravil: „milí páni,
já nevěřím vůbec,
že mám jakou v skrání.

Jest tělo pouze stroj,
a v něm oběh krve,
nervová soustava,
jak viděli jste prve!“

V tom sále se náhle
kohos smích rozláhá,
že pánům doktorům
v uších sluch zaléhá.

Zní to následovně:
*„Velemoudří jste, páni,
jenže vám brání zrak
duše při zkoumání.*

*Chcete-li duše zřít
beze všech důvodů,
musíte jít napřed
k jejímu původu!*

*Musíte tělo svléct,
duchovní se státi,
pak se vám nebude
šotek v koutě smáti!“*

56. Kdy to jaro

Kdy to jaro – kde to kvítí
budem jednou trhati?
Kdy si budem sobě rovni
chudí též i bohatí?

Tady nikdy! Milí drazí:
Tady velký rozdíl jest!
Nižádná tu spravedlnost,
žádné právo – ani čest.

Každý výběřčím je svého
vlastního zde života,
málo komu pletou růže,
trní cestu proplétá.

Nejlépe všem jednou bude,
až splní svou úlohu,
za práci a námahu pak
dojdou nebes ku blahu.

Tady jednou poutník kráčel,
trudná byla jeho pout',
slzou svoji cestu smáčel,
v ohni musel zahynout.

Žádných dveří není více,
kdo by otevřel je vám.
Spiritismu světlem jasným,
pravda svítí – hasne klam.

Přijde čas a přijde doba,
kdy hrana vám odzvoní.
Slyšte hlas tu svého Pána:
„Pojď již – pojď v říši záhrobní!“

Na rozchodu uvidíte,
loučení že na krátko,
v srdcích pocítíte vašich,
v říši duchů tak sladko.

Žádné mlhy na rozcestí
prudký vítr nevane –
samá láska – všude věrnost
pracovat neustane.

57. Na vinici pracovalo

Na vinici pracovalo
mnoho lidí časně z rána,
k poledni když schýlilo se,
padala jim s nebe mana.

Sílili se, byli svěží
a zas chutě práce dbali,
a tak révu spiritismu

kol kořene okopali.

Tu, když schýlilo se k šeru,
přišla bouře znenadání
a dělníci na vinici
dali se do utíkání.

Schovali se, kam kdo mohl,
neb se báli hromu, blesku,
pod stromy se uschovali,
opustivše pravdy stezku.

Málo jich v práci zůstalo,
nehledících na ten zmatek,
byvše pevní v povinnosti,
chráníce duchovní statek.

A když vítr zaburácel,
blesky kol se křížovaly,
kácel stromy, ničil ty, co
pod nimi se uschovali.

Tu, když přešla bouře, vichr,
jaké bylo podívání?
Ti, co na vinici zbyli,
všichni byli zachováni.

A co více? Místo blesku
padala jim s nebe mana,
místo hromu krásná hudba
poslů Božích jim jest dána.

58. Nade krajem v temnu noci

Nade krajem v temnu noci lidstvo v bludu unavené,
nad nímž zhoubná nevědomost netopýří křídla klene.

A tu v zmatku pospolitém utýrané, ujařmené,
ve záhubném potírání v propast bídy vše se žene.

Nade krajem v temnu noci, ejhle, jasná záře světlo,
jak by v purpurové záři lidstvu nové jitro vzkvetlo.
Vzchází, výš a výš se klene, by setřáslo, co dřív hnětlo
lidstvo bídou ujařmené, by výš k blahu nebes vzlétlo.

A ta záře a to světlo, je ta věda spiritie,
jež nám hlásí novou dobu, v které lidstvo nyní žije,
jež nám věští příchod Krista, který lid svůj vyučuje,
a tak světlo jasné hvězdy v hlubinu se duše lije.

Srdce láskou naplňuje, touhou obrozuje duši,
která příchod Jezulátka sama v sobě blízko tuší.
A tak v zpěvu ve andělském volá: „Vzhůru, kdo jste hluší!“
Zrození hle Spasitele na veřeje srdce buší.

59. Má cesta žitím

Má cesta žitím hrozně byla dlouhá,
tu kámen úrazu všudy v cestě byl,
s obzoru ke mně noc se tměla pouhá
a v mátohách duch zde utýráný žil.

Ach nikde, nikde jitřenky té smavé,
ten nadšený, krásný, kouzelný tak jas.
Já nenacházel studnu vody zdravé
po celý tak dlouhý svého žití čas.

Až smrt pak přišla, která lidi seče
a o jiném jež životě nás učí,
jak v březích divných oklikami teče
a duše nízké k obrození mučí.

Tu teprve mně těžkost kříže vedla

ku přemýšlení o odvetě Boží,
přes kterou moje hříšná duše bledla,
když ucítil jsem břitkost jeho hloží.

Jen zkušenost mne naučila dobrá
znát Spasitele na tom kříži zase;
já viděl oběť vznešeného Obra
a slyšel uvnitř Jej ve sladkém hlase.

Pojď za mnou, bratře, i s břemenem kříže,
i s trampotami, jež ti skýtal svět,
já pásku dám ti, se mnou jež tě svíze
a neucítíš nikdy minulosti béd.

Tak našel jsem Jej, toho svého Krista,
jenž o Svých stopách důtklivě mne učí,
kde jitřenka nám spiritismu čistá
mi za mou cestu k Spasiteli ručí.

60. Na zemi lidé v starosti

Na zemi lidé v starosti
vzmach vlastní duše tísní
a opravdové radosti
jsou pro ně skryty plísní.

Druh druhu sousto trhá z úst
a zle se o vše bijí,
pak chce-li kdo z nich o píd' vzrůst,
hned jej zraní zuby zmijí.

Meč položený v zákopě
tak ostří zdvihá kolem,
že na Kristově záhoně
květ lásky hyne bolem.

Kde kdo se jenom namane,
hned oasu v poušť mění,
i svědčí stonky zlámané,
že citu v světě není.

V snech někdy jen se zableskne
a člověk duhu spatří
a od srdce se zasteskne
po sblížení se bratří.

Ó, kéž by přišel vzácný čas,
kdy meč se zlomí v boji,
kdy lid přesvědčí jeden hlas,
že všichni jsou si svoji.

61. Ó, požehnaná buď

Ó, požehnaná buď ta blahá chvíle,
kde zavrhl jsem světa marnosti,
kdy poznal jsem, že vyšší jsou mé cíle,
že čistší čekají mne radosti.

Má duše spjata dosud poutem těla,
přec zalétá již k hvězdným výšinám,
nad hvězdy má se nese touha vřelá,
kde v slávě věčně můj přebývá Pán.

Co jest mi svět, co jest mi jeho štěstí,
když stále mysl má je touhou hnána,
až duše tam se bude moci vznést,
posvátná chvíle ta – buď požehnána!

62. Na hřbitově ticho

Na hřbitově ticho bolně leží,
nic neruší mrtvých blahý sen,

jen tu, tam, v něj vánek vane svěží,
zalehne jak tichý noční sten.

Je pozdní večer, šero hřbitovem,
z něhož jak hvězdy světa svítí
nad zastíněným mnohým příkrovem,
jejž zakrývá pomněnek kvítí.

Posvátný dech tu jímá mimoděk
myslící duši polo snící,
a v mlze vidí člověk krátký věk
svůj vždy více zmírající.

„Co bude dál?“ se pracně z prsou dere,
roj myšlenek hlavou prokmítá,
a s hmotařem se neúprosně pere,
hříšný jemu život vyčítá!

Nač tuto tíž, nač v pochybnosti třeba,
proč nevniknouti v taje záhadné?
Jasná nám svítí spiritismu cesta,
v ní každý najde pokoj duši své.

63. Ó, láska čistá

Ó, láska čistá,
ty květe rajský,
jsi symbol Krista,
v nějž víru klásti
má každý, kdož světem
zklamán nyní byl,
by v lásce tvé okřál
a ku prospěchu žil.

Pak uzříš hvězdu,
v jasu se třpytí,

svým milým světlem
září v tvé žití,
bys nikdy víc ve tmě
neliboval sobě,
však pomoc od Boha
hledal v každé době.

Zklamané srdce
ve světa víru.
pěstuj v nitru
lásku a sílu;
pak vykvete tobě
lilie čistá,
a ta se nazývá
důvěra v Krista.

64. Často jsem, Bože

Často jsem, Bože, volal k Tobě:
„Ó, dej mi perlu, pro niž lkám,
bez ní radš chtěl bych býti v hrobě,
dej mi ten zářný drahokam!“

A Tys ho nedal – a já poznal,
že treta byla skleněná,
že moudrý Jsi, jsem vděčně doznal
a v srdci pěl: „Bud' vůle Tvá!“

Často jsem, Otče, volal v trýzni:
„Ó, veď mne v jiný, slunný kraj,
po němž má duše dávno žíznil,
navrať mi ztracený můj ráj!“

Nebyl to ráj, bylo to peklo,
má duše nyní již to zná,
a srdce moje vroucně řeklo:

„Bud' vůle Tvá, bud' vůle Tvá!“

Co dáš, to dáš, já přijmu s díkem!
Co díš, má duše uvěří.
Kam pokyneš, já spěchám mžikem,
jak dítě za svou mateří.

A blaze je mi pod Tvou rukou,
má duše nyní již to zná,
a mého srdce tepy tlukou:
„Bud' vůle Tvá, bud' vůle Tvá!“

65. V úzkostech světa

V úzkostech světa nechci lkáti
a nechci sobě z kvítí věnce vít,
kde Jeho svatou hlavu trní zbodlo,
tam nechci v záři blaha žít.

Růžemi nechci jíti cestou krytou,
kde slaví svět života bujný ples,
chci kráčet cestou strmou, kamenitou,
kde zemdlen On pod tíhou kříže kles'.

Necht' trním poseta jest moje dráha,
necht' v bolu, strasti trávím život svůj,
za Tebou jít chci, v Tobě dojít blaha,
Ty velký, svatý Učiteli můj!

66. Za tebou, Mistře

Za Tebou, Mistře, zírám duše moje,
za Tebou toužím, v nadšení se pne.
Za tebou v bolu nese strasti svoje
a u Tvých pak nohou skládám boly své.

Když vůkol zloba svoje muka chystá:
pomluvy, zášti, hanu všelikou.
Za Tebou přec jde světlo, cesta jistá,
jež v jařmo vede, žití temnotou.

A proto nechť si plány svoje kuje
satana plémě domýšlivostí svou.
Má duše k Tobě, Mistře, vstupuje,
a s Tebou k cíli kráčí cestou trnitou.

67. Andělé boží

Andělé boží, sestupte s výše
a spějte v naše prosté chýše,
[: ku srdcím po vás toužícím! :]
Přineste svaté pravdy zdroje,
poučte nás, co žactvo svoje,
[: potěšte duše trpícím! :]

Duchové dobří v službě Boží,
kěž činnost vaše hojně množí
[: stoupence pravdy po světě! :]
Až pochopí vás lidstva davy,
pak vzejde zemi pokrok pravý,
[: pravý zde ráj pak rozkveté! :]

68. Krásná jestiť růže

Krásná jestiť růže v květu,
která libě v jaru vzkvétá,
ale přijde chladná jeseň –
po kráse je oné veta.
Nad ní kratší jestiť láska
k Stvořiteli všeho světa,
její krása nepomine –
ona trvá věčná léta.

Krásná jestiť ranní zoře,
nad krajinou, když se vznáší,
u večer však s nocí splyne
a nás chmury nocí straší.
Krásnější však jasmem zdobí
láska k Bohu duši naši,
žádné chmury lidských trampot
blahý mír z ní nevyplaší.

Hrůzokrása hromu, blesku,
přichází též na mysl ti –
velebnou až hroznou jímá,
když se zdá, že všechno shltí.
Leč, kam padne blesku síla,
všecko zničí, všecko drtí.
duch uzdraven silou lásky
neokusí hrůzy smrti.

Krásný jestiť lunny zászvit,
v stíny noci když se vloží,
když však vyjde slunko žhavé,
luna bledne, moc svou složí,
leč blahý paprsek lásky
ku bližnímu, ten se množí
v srdci onom, v němžto vzešlo
jasné slunce lásky Boží.

69. Jedny housle

Jedny housle, jeden smyčec
a přec tolik zvuků dají,
ku plesům tvé city vnesou,
neb tvou duši rozplakají.
Jedny housle, jeden smyčec,
libé zvuky v nich se tají,

ale v rukou necvičených,
zle tvé ucho pronikají.

Jedna ústa, jeden jazyk,
mnoho řečí z nich se line,
blahem umí rozehráti,
bolem sklíčit srdce jiné.
Jedněmi též ústy mile
dohodou k nám duše strásá,
ale řeč, jež jiné špiní,
nevzdělance ústa hlásá.

70. Jedna věc

Jedna věc tak malá,
jedna věc tak skrovná,
velmoci však její
nic se nevyrovná.

Nic zde nevyrovná
jejímu se dílu,
s přírodními živly
měří svoji sílu.

Před námi se zjeví
v obraze vždy novém,
ohebná a měkká
stříbra zvoní kovem.

Jí když tóny plynou
k chvále svého Pána,
zní jak zvon, když náhle
rozhoupá se z rána.

Znám větévky ševel,
tajemně on šumí,

ale řeči jeho
kdo že porozumí?

Co jsou jeho šepky,
třeba šuměl hebce,
proti věci oné,
když nám lásku šepce.

Vánek sesílený
ve vichr se zdýmá,
vulkanickou silou
hučí, v kraji hřímá.

Co však je ten vichr,
který stromy kácí,
proti věci oné,
když se rozburácí?

Nebem bouř kdy šlehá
ohnivým svým bičem,
všechno tvorstvo pouhým
zdá se býti míčem.

Co však jsou ty bouře,
smrtonosné šlehy,
před bičem té věci,
před jejími zžehy?

Co je bič ten krutý
ve mrsku kdy lehá,
proti biči tomu,
bližního když šlehá?

Blesk jen tělo skolí,
oběh krve zruší,
věc ta zhoubným vlivem
zabít může duši.

Bystřina, hle, malá
krajinou tam spěje,
kde svou nechá vláhu,
všechno pookřeje. –

Co je tok však její,
který kvítky svlaží,
z věci té tak plyne –
který lidstvo blaží.

Bystřina, jež hravě
živí květ a hroudu,
zmohutníc pak tyto
v divém, smetá proudu.

Věc však ona malá
se svým tokem smělym
zaplavit můž' všecko,
pohnout světem celým.

Ne jen lidstva stavby
činí rozvalinou
ona stavět umí
budovu zas jinou.

Ne jen svazky trhá,
spojiti zas může
těž co přetřháno,
spojiti zná úže. –

Znáš-li věc tu malou,
která živly předčí?
Jest to lidský jazyk,
nástroj lidské řeči.

71. Zapějme si píseň

Zapějme si píseň, bratři,
píseň lásky ve sboru,
spějte s námi i vy, sestry,
ku vítězství praporu!
Prapor náš necht' světem vlaje,
práce Bohem požehnané,
[: práce duchovní. :]

Za praporem tím kráčeje
odhodlaně do boje,
nepřátel se nelekejme,
ni žádného zla zdroje!
Zbraní naši budiž Lásku,
ta buď naše pevná páska
[: v práci duchovní. :]

Necht' nás potupou stíhají
a plijí nám do tváří,
v temný žalář uvrhají –
naši víru nezmaří!
Byť nás k smrti odsoudili,
nikdy bychom nehradili
[: práci duchovní. :]

V pevný kruh se spojujme,
žijme svorně v bratrství,
čistou láskou se milujme,
dospějeme k vítězství!
Bůh dá požehnání, sílu
k tomu posvátnému dílu,
[: k práci duchovní. :]

A když v prudkém světa víru
duše klesá uštvaná,
neztrácejme Lásku, Víru,

Naději v lásku Pána.
Volejme vždy k svému Otci,
by nám seslal ku pomoci
bratry záhrobní k práci duchovní.

72. Kolébka rakev

Kolébka rakev, hrob svět je nový,
po smrti nové žití je zas.
Pohřební hrana zvuku to slaví,
vítá jen ducha v nový svět zas.

Člověka smrtí tělo jen zmírá,
duch nesmrtelný prost tíže již,
dle svých jen zásluh tam se ubírá,
kde útrap roj, neb blaha kde říš.

Bohatá hřivna svěřena je-li
pro zkoušku duše zrozené v svět,
chudým-li sousto v ní se přidělí,
tam sezná vinu strastí a běd.

Komu zde úděl trní a hloží
a zbožně žije vzdor útrapám,
tam jenom splní se slovo Boží,
chorým a nuzným za sídlo dán.

Dejž Pán nám toho, co třeba duchu,
po smrti těla by tam se vznes',
nepoután hříchem, prost světa ruchu,
kde sídlo lásky, tam do nebes.

73. Zalétní má duše

Zalétní má duše v hoři,
k nadpozemským výšinám,

milión kde světél hoří,
blažná zář kyne nám.
[: Ó, vzlétni již, ó vzlétni již
v tu čistých duchů krásnou říš! :]

Tam síla tvá je, útěcha,
tebe dítko, Otec tvůj,
který tě v trýzni nenechá,
jen mu cele důvěřuj!
[: Ó, vzlétni již, ó vzlétni již
k věčnému Tvůrci o krok blíže! :]

Tam pochodeň pravdy Boží
svatým jása plápoem.
Tam tvor každý dobro množí
i tě chvátá učít sem.
[: Ó, vzlétni již, ó, vzlétni již,
probud' se, povstaň, pakli spíš! :]

Co životem zveš, vězení,
konec žití východ z něj.
Pak skutek tvůj tě odmění,
smrti však se nelekej!
[: Ó, vzlétni již, ó, vzlétni již,
zapud' od sebe strachu tíže! :]

Tam domov tvůj, zde vyhnanství,
tam hledat máš pravý cíl!
Zde svaz bludů všech pohanství,
jež klam v cestu postavil.
[: Ó, vzlétni již, ó, vzlétni již,
pij pravdy živé vonnou číš! :]

Odpust' bratru, sestře svojí,
podej ruku ku smíru!
Chtěj vždy žítí u pokoji
v stanu věčných u míru.

[: Ó, vzlétni již, ó, vzlétni již,
Boží království kde ti blíž! :]

74. Ó, štěstí pravé

Ó, štěstí pravé, kdy dosáhnu tebe,
by duše došla mír ten žádaný?
Kdy záchvěv tvůj dá cítit blaho nebe,
kolikrát užším sebe zklamaný?
Hledal jsem marně v světě rozbouřeném,
ucítiv při tom tíhu těžkých břemen,
až ozvalo se v duši sklíčené:
Kde štěstí mé?

Bohatství světa dost lákalo duši,
až k mamonu mé srdce nahnulo,
i sláva zdejší mé temnila uši,
by nitro k marnosti jen přilnulo.
Přes to však vnitřní volaly mne hlasy,
tam nejsou žádné klidu mého časy.
Dřív znát že musím probuzení dne:
Kde štěstí mé!

Vše pohodlí, jež svět mi může dáti
a které v rozkoš lidstvo napjalo,
to nemůže mi klidu darovati,
byť nad věže se, hory, vypjalo.
Rozkošník často sebe nejvíc souží,
jenž mamonu jen za ústroje slouží.
Má duše proto jinam dále lne:
Kde štěstí mé!

Tam v chrámy světa mne volají kněží,
tam naleznou prý blaha útěchy.
Jen skloniti se pod svatyni věží,
tam těšivé prý cítit nádechy.

Já marně však tam hledal štěstí květu,
posvátných rájů blaženosti vznětů.
Zas dál voláno v duši žíznivě:
Kde, štěstí mé?

V chatrči chudé hlouček vidím lidí,
jak opuštění vzájem k sobě lnou,
a každý slabost v duši vlastní vidí,
své mysle k Bohu k vyšším silám pnou.
Mou duši nový blaha záchvěv jímá,
s trýzněných beder steré kříže snímá,
mne v taje zahrad nadpozemských zve:
Kde štěstí mé!

Zavírám bránu, kde je světa lomoz,
kde vášně chtíče v duši proudily,
a v tichu nitra volám: „Otče, pomoz,
a svatí Tvoji, dej mi posily!“
Teď vznešený cit kol mi srdce vane,
teď zdrávo nitro dříve rozervané,
až plněn slastí volám nadšeně:
zde štěstí mé!

Snad vlna časem udeří v mou duši,
vržená mořem staré temnoty.
Snad snění libé občas hluk přeruší
a v srdci tlačí dojmy tesknoty.
Tu chvíli také zuřivého boje
zřím duchů Božích nesčíslné voje,
jak sílí paže, pomáhají mně:
Tot' štěstí mé!

Tož, bratři, nechme přání, tužeb zevních,
jimiž se duše kácí v únavu,
vždyť blaženo je žítí raděj bez nich
a ducha pravou hledat oslavu.
Za láskou vzhůru, za poznáním k cíli

již pojďme, bratři, s vytrvalou pílí,
v ty stany klidu hledme vznešené:
tam štěstí je!

75. Ó spějte

Ó spějte, Krista bojovníci,
po cestě vám Jím značené,
kráčejte za ním v lásce vroucí
ku pravdě v cíle blažené!

Bůh pomůže vám v každé době
a sílu Svoji podá vám,
svět nepodá ji ve své zlobě,
neb ubožák je chabý sám.

Duch vývojem vás vede pravdy,
ku cíli byste mohli jít,
kde duch váš blahem šťasten navždy,
v lásce a štěstí bude žít.

Duch svatý símě vonných květů
po cestách vašich rozsévá
a neholduje nikdy světu,
z nějž táhne tíseň dusivá.

Po smrti časné v duchů říši,
ovoce čistých ideí,
vám štěstím bude blahou číší
a pravých slastí nadějí.

Ó, tužte, bratři, sestry milé,
A spějte k pravdě každý z vás,
pak nové žití, klidu chvíle
i k zemi snese tisíc krás.

76. Sestry, bratři moji milí

Sestry, bratři moji milí,
slyšte povinnosti hlas,
jenž vás volá v každé chvíli,
v každý příležitý čas.

K tomu boji posvátnému,
proti nepřátelům všem,
byste statně setrvali,
vítězství vám kyne v něm.

Slyšte hlas ten pravdy svaté,
který značí cestu vám,
na které tak mnoho trpěl
předchůdce náš, Kristus Pán.
Trpělivě snášel zkoušku
svoji ze všech bolestí,
by vám dobyl krásné nebe,
nebe věčných radostí.

Slyšte hlas pastýře svého,
který volá v širý svět,
by ovečky, které bloudí,
vrátily se k němu zpět
tam do říše blaženosti,
do té pravé otčiny,
kde se jednou všichni sejdem,
bratři, sestry, rozmilí.

77. Kdo jste boží bojovníci

Kdo jste boží bojovníci,
neste pravdu v čele,
Hus za pravdu obětoval
svoje žití celé.
Pracoval on ve dne, v noci,
by se pravda vznesla,

aby v srdci bojovníků
nikdy nepoklesla.

Poučoval národ český
láskou k sobě lnouti,
aby prapor čisté nauky
nemoh' vyhynouti.
Za práci tu jemu drahou
hranici mu stála,
bratra bratrům české vlasti
cizí ruka vzala.

Z Říma černé mraky táhnou,
hněvů blesk se svítí,
nedejte si meč ten pravdy
z ruky vaší vzítí!
Ukažte jim, že vám bratra
na hranici dali,
ale pravdu, víru čistou,
že vám nevyrváli!

Kostnice ta na památku
synům českým stojí,
jakoby jim říci chtěla:
„Připravte se k boji!“
Hus nezahynul, on žije,
duch jeho se vznáší,
pravdu svatou, meč ten lásky,
mezi vás přináší.

Proto vzhůru za svým bratrem,
do boje se dejme,
pravdu svatou, lásku čistou
vždycky vyznávejme,
aby prapor v říši duchů
všecky jednou spojil,
by nepřítel zlomyslný

nás víc nerozdvojil.

78. Kde domov můj

Kde domov můj, kde domov můj?
Tam, kde Pán Bůh na výsosti
trůní, stkví se velebností,
tam, kde čistí duchové
řídí světy, tvory své,
ach, tam jest krajina krásná,
[: mezi duchy domov můj! :]

Kde domov můj, kde domov můj?
Tam, kde láska nekonečná,
rozkoš, radost, slast je věčná,
tam, kde více světů jest,
tam kde láska, mír a čest
panuje na věčné časy,
[: mezi duchy domov můj! :]

Kde domov můj, kde domov můj?
Tam, kde světla věčně svítí,
tmy již není, samé kvítí,
vyvýšených světů jest
a o Otci slyšet zvěst,
ach, tam jest nebeská říše,
[: mezi duchy domov můj! :]

79. Krajina vzdálená

Krajina vzdálená,
vám dosud neznámá,
mnoho krás v sobě má,
které vám poznat dá.

Tam žádné paláce,

ni žádná okrasa,
ale kdo tam přijde,
radostí zaplesá.

Tam v nadhvězdné říši,
tam žádné tmy není,
chvalozpěv, hudba zní,
světla věčná svítí.

Hleď jeden každý z vás
v žití si vydobýt,
bys v říši záhrobní
štěstí, mír mohl mít.

Slýcháte noviny
z záhrobní krajiny,
jak vás ten nebes Pán
za činy odmění.

Za lásku k bližnímu
bude jeden každý
Spasitelem vítán
v říši duchů navždy.

Za hanu, potupu
po pouti pozemské
bude vlídně přijat
do říše nebeské.

Až svolávat bude
zvuk trouby andělské,
až zvony zaznějí
z té říše nadzemské.

80. Ó, pospěš bratře

Ó, pospěš, bratře, pospěš již
ve spiritismu stan,
jenž vede cestou k spasení
do věčných rájů bran,
a protože v to shromáždění,
kde láskou vládne Bůh,
pospíchej srdce v nadšení
i tvůj znavený duch.

Po bludných cestách rozkoše
tě vodil tento svět,
by nemohl jsi poznati
té rajske pravdy květ
A protože přišel Duch Svatý
s řadou apoštolů,
bys mohl též zasednouti
ke Kristovu stolu.

Zde chléba v tělo, víno v krev
ti mění Kristus Pán,
a místem díkůčinění
jest tvého srdce chrám.
Jest pravda vskutku boží chléb
a láska nápoj jest,
jejž věnoval ti Spasitel,
přijda na tento svět.

Teď v tělo svého učení
přichází znovu zas
a krví lásky bratřím svým
pořádá blahokvas.
A protože v to shromáždění,
kde láskou vládne Bůh,
pospíchej srdce v nadšení
a tvůj znavený duch!

81. Když slunko krásně

Když slunko krásně svítilo
nad chýší Betlémskou,
[: mnohého probudilo
svoji září lesklou. :]

V krajině rytířovala
na duchu chudoba,
[: nenávist, lež a neláska
a všeliká zloba. :]

Proto přišel ten Mesiáš
ve světle a v pravdě,
[: by pomohl nám v tento čas
v úzkosti a bídě. :]

Vzal na se roucho pokory
beránka tichého,
[: a svěřil se do podpory
Otce nebeského. :]

Kterou On jemu věnoval
v zahradě Getseman,
[: když potil se před Svou smrtí,
v pravdě vše předvídal. :]

Opuštěnost od člověka,
kterého miloval,
[: pro kterého mnoho trpěl,
k smrti se odevzdal. :]

By tobě lásku ukázal,
základ té budovy,
[: kterou On přišel stavěti
a srovnati hory. :]

Ve stejné míře rozkázal
upevniti zemi tu.

[: doly horami vyplnit
a rovnost na duchu. :]

Tot' touha Jeho jediná,
Proroka slavného,

[: by otevřena hlubina
lásky srdce tvého. :]

82. Zasvit' mi ty slunko

Zasvit' mi ty slunko zlaté,
zahřej temný světa prach,
rozhřej city láskou vzňaté,
zažeň smrti naší strach!
Slyš, ó Bože, věčné hlasy
drahých otců zápasů,
necht' nás Pravda jeho spasí,
v ní ať najdem ohlasů.

Zasvit' slunko silou pravdy
neúnavné duše mé,
zažeň klamy, světa šalby,
zírej v doby přítomné!
Bojovníci drahé vlasti,
spějte nám ku pomoci,
necht' žijeme zase v slasti,
spojení s Svatou mocí.

Vrat' se k nám, ó slunko drahé,
osvět' hroby proroků,
v nichž pohřbeny city blahé,
k probuzení otroků.
Otče, vyslyš přání naše,
dejž nám síly k poznání,

uzavři mír s námi zase
ku věčnému shledání!

83. Hranice vzplála

Hranice vzplála na břehu Rýna,
kde vykonal se nejhroznější čin,
kde láska svatá ze srdce mu plála,
kde spravedlivě požehnával jim.
[: Za pravdu čestně za ní umíral,
při tom si věčnou cestu otvíral. :]

Na každém místě, kde poučoval,
tam poletoval duch ten svobody,
kde ruce spojil národu svého,
stával se mužem věčné ozdoby.
[: Jak věrně za vlast svoji umíral,
při tom si věčnou cestu otvíral. :]

Ty četné chvíle radostné doby,
kdy tak často jen s lidmi tábořil,
ku matce svojí drahé a milé
by z práce přímou cestu utvořil.
[: Jak rád za svoji víru umíral,
při tom si věčnou cestu otvíral. :]

Stáhly se mraky nad jeho prací:
zloba a pomsta vlastních bratrů svých.
Před Nejvyššího zde byl povolán,
aby mu podal počet z činů svých.
[: Ó, jak rád vězení to přijímal,
při tom si věčnou cestu otvíral. :]

A noc ta dlouhá se rozprostřela,
jen zašlo slunko tady na světě,
to nevěděla ta ruka cizá,

že růže práce jeho pokvete.
[: Jak rád hranici za odplatu vzal,
při tom nám věčnou cestu otvíral. :]

Když dostavil se pak den odsouzení
a postavena jemu hranice,
když ho vyvedli z jeho vězení,
by odvolal svou pravdu nejvíce!
[: Tu volal: „Já jsem Víry vlastní syn,
mě nepohlť zloba zěžkých vin!“ :]

Ó, jak se loučil statečně a směle,
neb v jeho nitru hvězda svítila,
vždyť věnoval jí žití svoje celé,
by pak ho ve svou náruč přijala.
[: Bud' sláva povždy bratru našemu,
té Pravdě, učiteli velkému! :]

84. Vzbuzená duše moje

Vzbuzená duše moje,
již nespí tvrdý sen,
Hospodin Bůh jí praví:
„Bud' světlo a bud' den!“
A od východu hvězda
na cestu svítí nám,
aby nám ukázala,
[: kde zrozen Kristus sám! :]

Andělé strážní stojí
po boku každého,
učí nás poznat pravdu,
v ní Boha věčného.
A v Jeho vůli život,
ježž zde jsme přijali,
abychom sami sebe

[: jen v pravdě poznali. :]

Pojď k Spasiteli svému,
pojď k Němu blíž a blíž,
vždyť miluje On tebe,
to jistě každý víš.

On jako Pastýř dobrý
pase ovečky Své,
On k tobě volá hlasem:
[: Já chci jen srdce tvé! :]

Když miluješ mne, Pane,
srdce mé máš míti,
nechci já se od Tebe
nikdy již vzdáliti.
V Tobě je radost moje,
v duši jasně svítí,
když zvolíš srdce moje,
[: máš ho celé míti. :]

Ó, miluješ mne, Pane,
to já již jistě vím,
a protož, Pane milý,
buď vždy ochráncem mým!
Nikdy víc a již nikdy
Tebe neopustím
a v této vůli pevný,
[: tak se zlého sprostím. :]

Když miluješ mne, Pane,
duch můj pod Tvou vůlí,
nikdy víc neztratím se
v slzavém údolí.
Ó, Jsi tu, můj Ježí,
stánek Tvůj srdce mé,
zaťukej na něj, Pane,
[: já se ozvu Tobě. :]

85. Ó, zaplaň, pravdo

Ó, zaplaň, pravdo vznešená,
svým čistým jasným leskem,
[: ať bludu tma již vymizí
po celém kraji českém! :]

A zavzni zvučné slovo tvé,
ať hlahol ten tvůj zlatý
[: do každé české dědiny,
do každé vnikne chaty! :]

Ozáří celou milenou
tu naši českou hroudu,
[: ať přijdem všichni k poznání
a obstojíme v soudu! :]

86. Píseň dcery ducha mého

Písně dcery ducha mého,
plody srdce slovanského,
kéž vás slyší Hospodin,
na Němž prosím v srdci skrýši
každodenně chléb vezdejší,
a jenž zná můj každý čin.

Proste u Něho v pokoře,
by v bohatství svého moře
Čechy darem oblažil,
každý z mých slovanských bratří
necht' i světlo pravdy spatří,
aby věčný život žil.

87. Tam, kde končí

Tam, kde končí život světský,
tam, kde sejdeme se všechny,
maják pravdy světla ční
v nový život záhrobní.
Tam je pravá vlast má krásná,
svět poznání domov můj,
tam mi kyne pravda spásná,
k ní vpřed se mnou, bratře, pluj!

Tato nám posvátná místa
jsou i vlastí Pána Krista,
za níž touží duše má,
ač mě tísní vina má.
Tam, kde vlast je Boha Syna,
tam je pravý domov můj,
tam i má je domovina,
do ní se mnou, bratře, pluj!

Odkud ryzí pravda prýští,
na níž blud se v trosky tříští,
kde láskou vše objímá,
tam jen duše touží má.
Jen tam je moje otčina,
tam skutečný domov můj,
tam cíliti je povinna
každá duše i duch můj.

Než odložím světa masku,
chci naléztí Boží lásku
a dle jeho vůle žít.
Svět pouze je jen očištěm,
kde pykáme za hřích svůj,
věčnost ale je vlastní všem,
i má to vlast, domov můj.

88. Vzlétni, má písni

Vzlétni, má písni nadšená,
k Prasíle, která vznešená
nad celý vesmír jest.
Neb vše, co člověk užívá,
z moci té síly nabývá.
Vzdej Bohu čest,
vzdej Jemu čest!

Ta síla vznešená, čistá,
ve svět ten posílá Krista,
by pravdy hledal cest
a všecko naše bádání
k té pravdě zřídla poznání
vždy jen má věst,
vzdej Bohu čest!

Skloň před Ním šíji hluboko,
neb jen tak jednou vysoko
se můžeš k Němu vznést.
On pouze toho objímá,
v kom žádná nectnost nedřímá,
neb Láska jest,
vzdej Jemu čest!

Kdo světlem Jeho sílí um
a odpouští svým vinníkům,
v srdci ctnost nechá kvést,
kdo od světa se odvrací,
mu věčným žitím odplácí,
neb život jest,
vzdej Bohu čest!

89. Probud'te se

Probud'te se, bratři spící,
slyšte pravdu hlaholíci,

svítí celou krajinou.
[: Zaplašte s obzoru mraky,
upněte tam svoje zraky,
na něm nechat' spočinou! :]

Vizte světlo na obzoru,
jež jde s pravdou vždy ve sboru
v nerozlučném spojení.
[: Září jako gloriola,
obklopuje ji dokola,
seskupte se kolem ní! :]

V mohutnou se srazte tlupu
a buďte vždy na postupu,
slední pro ni dejme vzdech!
[: Nic se, bratři, nelekejme,
pro pravdu i život dejme
jako Jan Hus, velký Čech.:]

90. Vzhůru, bratři milí

Vzhůru, bratři milí, ze spánku povstaňte,
oblecte se v roucho jednoty bratrské,
zbraně své ostřete, do boje se strojte,
proti nepříteli do řady se stavte!

Neb on vás se všech stran mocně obkličuje
a vás všech společně zkazit usiluje.
Nuže, kdo chceš jednou co vítěz pravdy stát,
musíš vytrvale statečně bojovat!

Zanechte zbytečné světové starosti,
odložte smyslné tělesné žádosti,
onyť vám zbraňují povznést se výše,
kdo v nich si libuje, škodí si velice.

Světová nádhera, bohatství a sláva,
to všechno pomine jako rosa z rána.
Kdo zde na tom světě bohatstvím oplývá,
tomu se, přátelé, žalostně umírá.

Protož, milí bratři, pamatujte na to,
že jste sem nepřišli shromážďovat zlato.
Jen abyste sobě dluh svůj vyplatili
a potom s námi se věčně radovali.

Na shledanou, volám, přátelé rozmilí,
pracujte společně a buďte věrní,
by vás nepřemohla síla nepřátelská,
bude vás chrániti družina nebeská.

91. Kdo miluješ klid

Kdo miluješ klid své duše,
bouře nechtěj vyvolat,
ona by ti zničila vše,
pro co zde chceš bojovat.
Miluj stále pravdu dále,
najdeš jistě spasení,
ona běží jako voda,
sleduj ji bez prodlení!

V ruce hůl své pevné vůle
drž vždy, ubírej se dál,
neb satan obchází stále,
jakby jen tebe dostal.
Rozepni tvá ňadra lásky,
bez ostychu jdi mu vstříc,
on zeslábne, když tě uzří
nebude moct činit nic.

Král všech králů dá vám všem vždy,

On má dosti osení,
jen že lidé nechtí pustit
k tomu světu loučení.
Já volám: „Otevřete dvěře,
Pán chce mít ve vás místa,
by moh‘ jiné skrz vás vésti
k Sobě, kde spása jistá!“

92. Tam v záhrobní

Tam v záhrobní věčné vlasti
sídlí volnost velká,
svět bezednou je propastí,
jež vášněmi přetéká.
Kdo volnosti chce dojíti,
spravedlivě musí žíti,
uzří tu vlast lidí všech,
ať je Němec nebo Čech.

Tam v záhrobní věčné vlasti
přijdem všickni k poznání,
tam budeme účty klásti
ze všech našich konání.
Kdo chceš číst soudem projíti,
spravedlivě musíš žíti,
pak uzříš vlast lidí všech,
ať je Němec nebo Čech.

Ve záhrobní věčné vlasti
světlo pravdy hoří tam,
kdo zloduchům nepad v pasti,
světlo to kdys uzří sám.
Chceš-li i ty jej uzříti,
spravedlivě musíš žíti,
přijdeš v tu vlast lidí všech,
buď si Němec nebo Čech.

Tam v záhrobním světa dílu
sídlí mocný tvůrčí Duch,
každý národ bez rozdílu
má Ho ctíti, jest to Bůh.
Kdo chce k Němu kdys přijíti,
musí se Mu podrobíti,
a pak vejde ve vlast všech,
ať je Němec nebo Čech.

93. Tam nahoře u Otce

Tam nahoře u Otce,
tam, kde věčné lásky blahá říš,
tam se dýše, ach sladce,
neb již není v srdci tíž.
Až tam duch můj zavítá,
blahý mír ho uvítá.
[: Ó, ty krásný domove,
tam je to pravé sídlo tvé. :]

Tam nahoře u Boha,
tam, kde tisíc světů koluje,
žal a bol se utiší,
neb tam krásný soulad je.
Duše má pak okřeje
a radostí zapěje:
[: Ó, ty krásný domove,
nyní jsem přišel v sídlo tvé. :]

94. Ten čas se blíží

Ten čas se blíží! Jsem volající na poušti.
Kdo mě pozná? Kdo mě uslyší?
Ten člověk snad, i co uzdu chtíčům pouští?
Ten hluchý je, nechce – neslyší!

Jdu světem dál, v paláce, velké domy,
chci tam v těch srdcích světlo roznítit –
však marně, tam musel bych všemi hromy
dřív prostopášství modlu roztříštit.

Jdu světem dál, kde osamělá chýše,
a s písní na rtu volám k národu:
Upravte stezky, hle, v světla září píše
se nová doba – k svému přerodu.

95. Přímé číňte stezky

Přímé číňte stezky Pána,
blíží se již spásy den!
Nesklánějte hlavu v dlaně,
v duši mějte pokoj jen!

Přímé číňte stezky Páně,
shůry kyne spása vám.
Jděte stezkou k věčné bráně,
tam stkví se lásky velechrám.

Ji okrášlete citů loubím
a lásky pískem posypte!
A nejhloběji ve svém srdci,
si maják víry rozsviňte!

A pak ku věčnosti vzhůru
přímou cestou každý leť!
Sobectví – tu bédnou stvůru
pod kola nezištnosti vmeť!

Přímé číňte stezky Páně,
Duch svatý jde již na pomoc.
Jen zmužile a odhodlaně

vyvrhněte z duše noc.

96. Jsem žebrákem

Jsem žebrákem a bídu všecku
jsem na bedra vzal – k soudu nes,
tu bídu lidskou plnou stesku,
pod jejíž tíhou mnohý kles.

K trůnu přijda tam všehomíra
jsem složil jí a takto děl:
Hle! Pane, pod tou tíhou zmirá
svět, bez níž by se v blahu stkvěl.

Nač, Pane, máme bídu snášet,
když k lepšímu jsme stvořeni?
Když s anděli se budem vznášet,
nač máme býti zmořeni?

Ty mýlíš se! dí na to Tvůrce,
já bídu v světě nestvořil!
A soudit, čeho člověk strůjce,
když moje dobro znetvořil?

To uznáš přec, že povinností
zajisté mou teď nemůž' být!
Když nechce kráčet lidstvo v ctnosti,
bych dával jemu blahobyť?

Jdi, vem svou bídu, nes ji zpátky
a vrať ji zase tvorům těm,
když stvořit ji dost měly látky,
ať odsoudí ji jejich sněm.

Když rozumu dost k všemu mají,
ať rozluští ten oříšek,

zda-li bídný kdy byl v ráji
a bude-li tam v příští věk?

97. Ty, kdož pravé cesty

Ty, kdož pravé cesty cenu
výše ceníš nad sobectví,
kdo neshýbáš skráně lemu
před boháčem, jenž tě nectí.

Ty, kdož výše myslíš, pneš se
za pravdou a světla jasem,
vztýčenou vždy hlavu neseš
v úděl býti každým časem.

Ty, kdož v boji, ve strádání,
v poctivosti chléb svůj jídáš,
kdo v tom boji při bádání
nejsi zrádцем, nejsi Jidáš.

Ty, kdož celé žití svoje
zasvětil jsi lidstva blahu,
kdo odmykáš tajů zdroje,
klestíš ku věčnosti dráhu.

Sem pojd'!
V kruhu v pospolitu
chceme jíti jednou snahou,
v strádání neb v blahobytu
vytvoříme lásku pravou.

Sem pojd'!
Lupen ku lupínku
jak snoubí se v růži spolu,
tak spojme se v jednom vínku,
v nerozlučném pevném šiku.

98. Vzešlo světlo

Vzešlo světlo na Golgatě,
světlo, které ve tmách bylo,
tak mocné a silné v jase,
že se samo slunce skrylo.

A to světlo ve tmě svítí
a ta tma jej neobsáhne,
kam paprsek jeho vnikne,
tam vše novým žitím prahne.

A tak v kříži utrpení,
v bolesti a bídě, znoji,
s kříže na Golgatě jasné,
světlo každou bolest zhojí.

Proto v rmutu, teskné chvíli,
duše když se v temno halí,
na Golgatě z kříže mocné,
světlo v duši temno pálí.

Ta Golgata - srdce naše
ten kříž – naše utrpení
a to světlo Duch je Boží,
jenž nás vede ku spasení.

99. Zmař tu svou myšlenku

Zmař tu svou myšlenku,
znič citů plamen,
pak nejsi člověkem,
jsi pouze kámen.

Znič všechnu budoucnost,

původ to žítí,
pak ten tvůj ideál –
jen polní kvítí.

Zapomeň mládí dob,
slasti své – máti,
jsi horší zvířete,
to se k ní vrátí.

Zapomeň střídmosti,
citu i mravu,
nejsi pak člověk víc,
ni zvíře v právu.

Přestoupil's zákony
veškeré říše,
není pro tuž pro tebe
žitím, co dýše.

100. Stavějí duchaři

Stavějí duchaři
na skalnaté témě,
kameny sbírají
z neúrodné země.

Kameny sbírají,
vedle sebe kladou,
mnoho jich pracuje
s pílí neúnavnou.

Půdu připravují,
aby pevná byla,
aby se práce ta
Pánu zalíbila.

Maltu připravují,
z víry, lásky čisté,
by tam moh' přebývat
Spasitel náš jistě.

Okolo budovy
zahradu překrásnou,
do ní se vcházet má
jenom branou těsnou.

V zahradě budou kvést
nejčistší lilie,
tam každý patřit má,
jež Pána miluje.

Protož s pevnou vůlí,
duchaři, pracujte,
ať svatou práci tu
šťastně dokončíte.

Mnozí však váhají
tou těsnou branou jít,
ach, smutně budou pak
jen okolo chodit.

Ó, Otče laskavý,
račiž jim sílu dát,
ať co zanedbali,
by mohli dokonat!

101. Kam já chodívám

Kam já chodívám,
hnedle povím vám:
Do jedné krásné zahrady
a tam se modlívám.

Zblízka, zdaleka
přijdou přátelé,
a tu si k stolu Kristovu
společně sedneme.

Bratři záhrobní
k nám přicházejí,
a ti nám od Otce dobrého
nesou naučení.

Rádi se máme,
taky zpíváme,
a na ty naše starosti
hned zapomínáme.

102. Když kol tebe

Když kol tebe zuří moře rozbouřené
a ty chceš lkát smuten, že vše ztracené,
sečti všecky dary, které Pán ti dal,
a v tvém srdci zavzni nová píseň chval.
Sečti všecky dary , které Pán ti dal,
sečti všecky dary, které už si vzal,
sečti všecky dary, v nichž ti požehnal
a v tvém srdci musí zavznět píseň chval.

Pod břemenem práce, ran a obtíží,
když tvé oko marně pomoc vyhlíží,
sečti všecky dary a vzdáš Pánu čest,
neb v tvém srdci zavzni: Pán má pomoc jest!
[: Sečti všecky dary, které Pán ti dal atd. :]

Když má jiný růže, ty však trní jen,
hleď na sliby Páně, budeš spokojen!
Sečti všecky dary, kterých nemá svět,

a v tvém srdci zavzní: Já netoužím zpět!
[: sečti všechny dary, které Pán ti dal atd. :]

103. Bouře zuří

Bouře zuří, vlny dmou se,
zle je s lodicí
zmítanou a na úskalí
hnanou vichřicí.
Důvěřuj, hle, Spasitel tvůj!
Slyš, co tobě dí:
„Neboj se, Já s tebou budu,
Mé rámě tě vysvobodí“.

Na palubě mužstvo chví se,
strachem zděšené,
volá Mistra, Ten pak kyne,
bouří zažene.
[: Důvěřuj, hle, Spasitel tvůj! atd. :]

Na bouřném světě moří
duše znavená,
Ježíš přišel zachránit ji,
zhynout nenechá.
[: Důvěřuj, hle, Spasitel tvůj! atd. :]

Ježíš přišel, by nás bouří
doved v domov Svůj.
Neboj se, On s tebou pluje,
vzmuž se, důvěřuj!
[: Důvěřuj, hle, Spasitel tvůj! atd. :]

Bouř ať zuří, příboj stoupá,
netřeba se chvět,
Ježíš s námi, jistě smíme
v přístav věčný spět.

[: Důvěřuj, hle, Spasitel tvůj! atd. :]

104. Učiň mě, Bože

Učiň mě, Bože, světélkem,
jež kolem ve tmy říš,
svým jasným svítí plamínkem,
kam Ty ho postavíš.

Učiň mě, Bože, květinkou,
jež šíří vůni kol,
mou snahou ať je jedinkou
ztišovat lidský bol.

Učiň mě, Bože, ptáčetem,
ať k nebi smím se vznést,
radostnou písní nad světem
zvyšovat Tvoji čest.

Učiň mě, Bože, hvězdičkou,
jež vodí zbloudilé,
Sám ved' mě cestou celičkou,
až stanu u cíle.

Učiň mě, Bože, čím chceš Sám,
jen když vím, Tvůj že jsem,
že až mě vezmeš k Sobě tam,
Tvým budu andělem.

105. Bez slunce nežije

Bez slunce nežije jediný strom,
jediná květinka na světě tom,
jak, by chtěl člověk bez světla žítí,
ne, ne, to nemůže býti.

Kam slunko nesvítí, všechno hyne,
kam jenom zasvitne, vše okřeje.
Bez slunka nemožno ptáčkovi pět,
bez slunka byl by smutný svět.

Slunéčko zahřívá, vše radost má,
Bůh dobrotivý nám rosičku dá.
My půdu zkypříme, to bude ráj,
pak zavítá k nám světa Pán.

Jest-li pak budeme připraveni
na cestu k domovu z té ciziny,
ach, jakou pak radost pocítíme,
až se k Otci připojíme.

Ach, jaká radost, ach, jaká slast,
z ciziny vrátit se v svou vlast.
Tam jest ten hledaný, toužený ráj,
pospěšme tam jen, v ten nový kraj.

106. Kdo jste

Kdo jste praví spiritisté,
spějte k cíli svatému,
a nedejte se odvrátit
na tom světě žádnému!

Srdce k Bohu, ruce k dílu,
ať nás pozná celý svět!
Za naši krásnou Jistotu
obětujme život hned!

Stůjme jeden za druhého,
nepřátele milujme,
mějme lásku pro každého,
cestu jim naznačujme!

Duši miluj víc než tělo,
spěchej k branám věčnosti,
aby tě pak nemrzelo,
žes dal světu přednosti.

Tam v tom krásném nebes ráji,
tam je bratrů na tisíc,
až se odtud odeběřem,
ti nám všichni přijdou vstříc.

107. Ó, chvíle

Ó, chvíle, chvíle posvátná,
kde Pán se s námi pojívá.
Kéž věčně, věčně potrvá
a duch náš v Pánu spočívá!

Úzká cesta je k spasení,
po ní kráčejí blažení.
Široká cesta k záhubě,
po ní kráčejí nevědomě.

Nechod'te cestou širokou,
růžemi, kvítím posetou.
Jděte po cestě trnité,
na ní kvítko rozkvěte.

Ta cesta trnům posetá,
tam jenom láska rozkvétá.
Ta láska čistá, bratrská,
ach, to je rozkoš nebeská.

Když bratr s bratrem sejde se,
mysl se k Bohu povznese,
tu duše slastí chvěje se,
neb krásná chvíle blíží se.

Bratři záhrobní spějou k nám,
by, co možné, sdělili nám.
Ó, chvíle, chvíle vznešená,
blaženost duši ovívá.

Ó, tu by každý vzlétl tam,
kde jest míru a lásky chrám.
Tam pokoj věčný kyne nám,
který schystal nám Kristus sám.

108. Ó, proč se lekáš

Ó, proč se lekáš, duše má,
sklízeti, co jsi vsela?
To, co ti vzejde ze setby,
to jsi dřív vědět měla!

Ó, teď je pozdě váhat již,
jen chutě měj se k práci!
Když všechno klidně vypeleješ,
tvá cesta bude kratší.

Ó, bolno jestiž sklízeti,
co do rukou nás bodá,
však horší jestiť člověku,
když v srdci červ jej hlodá.

Protož buď klidná, duše má,
vytrhej všechno býlí!
Až zkypříš půdu kamennou,
pak zasej dobré zrní!

Pak srdce tvé se utiší
a duše dojde klidu,
a tobě přijde na pomoc

anděl lásky a míru.

109. Na shledanou

Na shledanou v onom lepším kraji,
kde se slunce nikdy neskrývá,
kde se stromy věčně zelenají,
duše novým zdravím okřívá.
Tam, kde libé dechy rájem vanou,
na shledanou, s Bohem, nashledanou!

Na shledanou v onom lepším městě,
které od Boha má základy,
kde mír kyne umdleným po cestě,
dražší nad vše světa poklady.
Pán kde vítá církev milovanou
na shledanou, s Bohem, nashledanou!

Na shledanou v oné lepší době,
kde již čistší budem, světlejší,
kde již volně rozvineme sobě
tajné srdce boly nynější.
Přátelství kde slasti nepřestanou
na shledanou, s Bohem, nashledanou!

Na shledanou tam u Páně trůnu,
milého kde svého spatříme,
v jehož věčně žádostivém lůnu
všecko, co nás tíží, složíme,
Pán kde lid svůj živí skrytou manou,
na shledanou, Amen! Na shledanou!

110. Byla jedna

Byla jedna smutná duše,
když se s tělem loučila,

[: naději si zde na zemi
na dlouhý věk dělala :]

Aj, tu přišel anděl strážný,
přines knihu života:
[: Podívej se, duše milá,
již přišla tvá hodina. :]

Odevzdej své tělo hlíně,
vždyť's tu na pouti byla.
[: Na co pak jsi zde na zemi
naději si dělala? :]

Zanech vše, cos ráda měla:
marnou rozkoš, radost tu.
[: Shůry's přišla, musíš vzhůru,
pojd' se mnou v říš blankytu. :]

111. Přijmi Otče

Přijmi Otče díky vzdání
za dobrotu, lásku tvou
a popřej nám světla svého
bychom nebloudili tmou.

Blahodárná síla tvoje
proniká i skrze tmy,
popřej, aby se splnily
naše vytoužené sny.

Prosíme tě, Lásko věčná,
aby ti byl blíže svět,
aby zlo již pominulo
a vypučel lásky květ.

Důvěřujem v tvoji lásku,

vždy nám světlo Pravdy dáš.
My voláme z hloubi duše:
Dobrotivý Otče náš!

Tvoje láska nehynoucí
ta proniká srdce všech,
protož tobě, Otče drahý
patří poslední můj vzdech.

112. Bratři, přišla doba

Bratři, přišla doba činů,
k práci zve nás z dálky hlas,
úkolem je Světla synů,
zasít ke žni příští klas.
Nechť si brání Temna vzdory,
k výši upřeme svůj zrak.
[: Tam zlaté slunce Síly plane,
rozptylujíc mrak. :]

Záře čistá v svět se lije
osvětlujíc temnotu -
darmo bouřná vlna bije -
duše vstává k životu.
Prapor vítězný již vlaje
hrdě k němu pne se zrak,
[: kde zlaté slunce Síly plane,
rozptylujíc mrak. :]

Sestry vám se po bok staví,
by vám byly oporou,
před čím síla se zastaví,
zmohou láskou, pokorou. -
Temnotou již zář se line,
silou, láskou plane zrak.
[: Tam vítězné již slunce plane,

v dálku prchá mrak. :]

113. Náš Pán (anonym, novější)

Náš Pán zastavil se na břehu,
hledal lidi ochotné jít za Ním,
aby se stali rybáři duší.

Ref. Můj Pane, dnes i na mne se díváš,
tvoje ústa vyslovila mé jméno.
Svoji loďku na břehu zanechávám,
spolu s tebou nový život chci žít.

Ó Pane, jsem jen ubohý člověk,
poklad můj jsou dvě prázdné ruce
a čisté srdce tobě oddané.

Náš Pán potřebuje můj život,
čisté srdce plné nadšení,
samotu duše i kapky potu.

Dnes já začal jít cestu s Pánem,
lovit duše sítí jeho pravdy,
Slovem života, příkladem lásky.

114. Oblak svědků

Oblak svědků chválí Pána
v nebes svaté radosti;
palma vítězství jim dána
za odměnu stálosti.
Rci, zda přistoupit chceš k nim,
k zástupům těm nebeským?

Věrou svět jen přemáhali,
a svět nebyl hoden jich,

Spasitele vyznávali,
jenž má zalíbení v nich.
Rci, zda přistoupit chceš k nim,
k zástupům těm vítězným?

Teď pak dlí u trůnu „Páně
Boží láskou poctěni,
ač dřív putovali v haně
na zemi a v trápení.
Rci, zda přistoupit chceš k nim,
k zástupům těm poctěným?

I na zemi v pohanění
oblak svědků putuje,
již své k Bohu mají zření,
jenž je v Kristu miluje,
Rci, zda přistoupit chceš k nim,
k svědkům Bohu milným?

Jsou sic chudí, v mnohém bolu
putování víry své:
Putují v slz hořkých dolu,
domova nemají zde.
Rci, zda přistoupit chceš k nim,
k zástupům těm zhaněným?

Oni blaho věčné mají,
odpuštěn jest jejich hřích.
Pána svého lásku znají:
Ó, kéž bys byl jedním z nich!
přístup k svědkům, přístup k nim,
k svědkům v Kristu blaženým!

115. Nechcem želet

Nechcem želet, nechcem lkáti,

loučení že nastal čas;
nám jest v službě Páně státi,
jít, kam jeho volá hlas.
Ten, jenž hvězdám dráhy klestí,
změřil i náš časný běh;
jemu když se dáme vésti,
dojdem jistě v blaha břeh.

Však ta páska, jež nás pojí,
mocnější má základy,
tu čas, místo nerozdvojí,
ani škůdců ouklady;
ti jež láska k Pánu víže,
zůstávají spojeni,
nechat' v dále, nechat' blíže
časné mají bydlení.

K čemu plnit srdce žalem,
Pán když velí různě jít;
jeho oko v světě celém
chce i na nás s láskou zřít.
Vždy nás jedno rámě vodí,
jednou cestou k věčnosti,
jedné plujem pevné lodi
v jednu říši radosti;

V onu říši věčně novou,
v níž nevládne více čas;
před tváří kde Beránkovou
na věky se sejdem zas.
A tu prostí světa strasti
v nekonečném plesání
budem v oné lepší vlasti
věčné slavit shledání.

116. Vímt' v nebi

Vímť v nebi město velké a svaté,
z perel má brány, ulice zlaté,
není tam žádných nemocí v lidu,
plno vše světla, blaha a klidu.

Král Synu svému svatbu tam strojí,
rytířstvo krásné před trůnem stojí;
svatební roucho na všech se svítí:
kéž je i já mám, bych tam směl vjíti!

Rád, třeba sám, zde cestou svou půjdu,
šťastně-li z světa tohoto ujdu,
k onomu městu Jeruzalému,
k rytířstvu Páně vyvolenému.

Rád snesu bídu, posměch i hanu,
dá-li mi Pán pak nebeskou mannu;
ztratím-li přízeň, jmění neb zdraví,
jediným slovem Pán vše zas spraví.

Proč bych měl hynout v nouzi neb v kříži?
Cesta se krátí, domov se blíží;
v dáli již kynou jordanéské stráně,
od zlata rdí se Siónské báně.

Ó věrný Bože! cos mi dal znáti
v svých drahých slibech, rač mi to dáti,
ať i já stanu u tvého trůnu,
byť maje věčný, v tvém svatém lůnu.

Kriste! Ty hvězdo jasná a jitřní,
vzejdi v mém srdci, zapud' tmu vnitřní,
ať duše moje za Tebou chodí.
jako kdžy pastýř ovečku vodí.

Kdokoli v světě lká, v domě služby,
k Sionu vzhůru nesa své tužby,

rci se mnou: „Amen, všechněm nám spolu,
přeť, Pane, místa u svého stolu!“

117. Ve jměnu Boha

Ve jměnu Boha trojjediného
Otcě i Syna i Duchu svatého.
Amen

118. Jak mne to táhne

Jak mne to táhne tam,
vy, jasné hvězdy, k vám,
nad hory výš a výš,
k milému nebi blíž.

Tam se můj zvedá zrak,
tam srdce pne se tak;
vysoko nad ten svět
kěť možno zaletět!

Kěť mi tam přáno žít
a drahé duše zřít,
jež jsou mi odňaty
nad obzor hvězdnatý!

Kěť je to dáno nám,
vejít v ten krásný chrám,
věcnost si dobýti
a s Otcem tam žítí.

119. Čechy krásné

Čechy krásné, Čechy mé,
duše má se s touhou pne,
kde ty vaše hory jsou

zasnoubeny s oblohou.

S oblohou a s nebesy,
kde přemýšlí nad plesy
anděl světlem oděný,
k slávě Páně stvořený.

Pán ten stvořil také vás,
slavné Čechy, vlasti krás.
Anděla vám s nebe dal,
váš by národ k zpěvu zval.

A ten národ pěje rád!
V žalmech však i touhu znát,
by ten anděl chránil Čech
do skonání věků všech.

Proto, krásné Čechy mé,
duše má se s touhou pne,
kde ty vaše hory jsou,
zasnoubeny s oblohou.

120. Můj rodný kraj

Můj rodný kraj je česká zem,
můj domov české luhy,
a kraj ten chovám v srdci svém
jak v světě žádný druhý,
jej miluji jak matku svou
kdo má jen v světě rád,
[: i ve štěstí i v chvíli zlou
a navždy nastokrát. :]

Ten drahý domov dal nám Bůh,
a chrání Jeho ruka,
tu zem, již orá český pluh,

ta květučná luka,
ty modré hory, šumný les
a města, samot klid,
[: ten každý český dvůr i ves
a v nich náš český lid. :]

Po otcích zbyly vlast i řeč
nám za dědictví svaté,
před nepřátely reků meč
je bránil tisickráte!
Co po otcích jsme zdědili,
si zachováti chcem;
[: svých otců svaté mohyly
a naši drahou zem! :]

A Hospodin, Bůh zástupů,
On bude naším štítem,
a nevydá nás v potupu
v nepřátel hněvu lítém;
a uhájíme v každý čas
svou rodnou řeč i krev,
[: a bude slavný, velký zas
náš starý, český lev! :]

121. Bůh buď s vámi

Bůh buď s vámi, než se sejdem zas!
Moudrost svoji vždy vám dávej,
v stádcí svém vás zachovávej;
Bůh buď s vámi, než se sejdem zas.

Ref. Než se sejdem. Než se sejdem!
U nohou tam Ježíše.
Než se sejdem, než se sejdem,
Bůh buď s vámi, než se sejdem zas.

Bůh buď s vámi, než se sejdem zas!
Křídly svými vás zastírej,
manu denní vám udílej;
Bůh buď s vámi, než se sejdem zas!

Bůh buď s vámi, než se sejdem zas!
Bude-li vám nebezpečí
hrozit, On vás chovej v péči;
Bůh buď s vámi, než se sejdem zas!

Bůh buď s vámi, než se sejdem zas!
V lásce své vás zachovávej,
zhoubných vichřic uchovávej;
Bůh buď s vámi, než se sejdem zas!

122. Otcovský dům

Otcovský dům, ach to je ráj,
tím obdařil Bůh tebe:
a projdi světa širý kraj,
nenajdeš jiné nebe.

Zde's, milé dítě, začalo
se na matinku smáti,
zde's útlé ruce sepjalo,
učíc se Boha znáti.

Zde velká láska otcova
o tebe péči měla,
zde v samé hře a radostech
tvá první léta spěla.

Dětinstva první útulek
nepřestaň nikdy ctíti,
když bude tobě do světa
a do ciziny jíti.

123. Přejde jaro

Přejde jaro, přejde, zase bude máj,
usmívá se slunce, usmívá se háj.
Stříbrné své vlny hora vyleje,
rozkvete se růže, slavík zapěje,
rozkvete se růže, rozkvete se růže,
slavík zapěje.

Rozpuknou se ledy, volný bude proud,
po vlnách šumících, lodě budou plout;
vyskočí z hrud klasy, bujný bude květ,
kosa bude řinčet, zpěv radostný znět.

A ta lípa naše bude zelená,
z větví mocných listí, na věnce nám dá.
Ajta, vlasti, plesej! usmívá se háj,
přejde jaro, přejde, budem mítí máj.

124. Hle, muž zde leží

Hle, muž zde leží v rakvi tmělé,
jenž vlast nade všecko miloval,
leč srdce prý měl zkamenělé
a nikdy, nikdy neplakal.
Když požár zhltil statek jeho
a jmění vše mu rozkotal,
tu lidé lkali kolem něho,
leč muž ten nikdy neplakal.

Když drahou choť do hrobu sklonil,
po choťi syna pochoval,
tu každý hořké slzy ronil,
však muž ten ještě neplakal.
Když nejvěrnější přítel jeho

jej bídně zradiv spoutat dal,
tu želeli kol nešťastného,
leč muž ten nikdy neplakal!

A v mučírně, když jej odvedli,
tuť statně mukám vzdoroval,
až hrůzou sami kati zbledli,
leč muž ten nikdy neplakal.
Co kmetu když mu pouta sňali,
v něž osud zlý ho ukoval,
slzíce druzi jej objali,
leč muž ten nikdy neplakal.

Když ale národ uzřel v mdlobě,
an na řeč, vlast svou metá kal
a duše že dlí ve porobě,
tuť ponejprve zaplakal.
Však sotva muži slzy vřelé
vynutil z vyschlých očí žal,
tu puklo srdce zkamenělé
a muž ten navždy doplakal.

125. Aby nás Pán Bůh miloval

Aby náš Pán Bůh miloval, miloval,
hříchy odpistil, nebe dal, nebe dal.
Nic nežadáme, jenom to samé,
aby nás Pán Bůh miloval, miloval.

126. Již bělí se kraj

Již bělí se kraj,
kde však žence jen vzít,
my ptáme se,
zda máme do díla jít.
Je každý z nás sláb,

a tak mdlý je náš hlas,
zda svědkem být Pravdy,
kdo postačí z nás?
Na práci k žni veliké Páně.

Však sám Pán té žně,
chce i nás v práci mít,
tak kdo mu z nás při žni,
chce pomocen být?
Tvé Pane je vše,
čas můj i síla má,
zde rodný můj kraj,
zde je i cesta má!
Na práci k žni veliké Páně.